

László Noémi
PAPÍRHAJÓ

előretolt
helyőrség
KÖNYVEK

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG KÖNYVEK

A sorozatot szerkeszti

Orbán János Dénes

László Noémi

Papírhajó

Válogatott és új versek
1995–2008

Erdélyi Híradó Kiadó
Előretolt Helyőrség Szépirodalmi Páholy
Kolozsvár

Ráció Kiadó
Budapest

2009

A könyv megjelenését támogatták:

a Nemzeti Kulturális Alap

a Communitas Alapítvány

© László Noémi, 2009

© Erdélyi Híradó Kiadó, 2009

© Ráció Kiadó, 2009

A kötetet Gáll Attila szerkesztette
A borítót Szentes Zágon tervezte
A szerző fotóját Bakos Zoltán készítette

A könyv az Erdélyi Híradó Kiadó
és a Ráció Kiadó közös kiadványa

ERDÉLYI HÍRADÓ KIADÓ
RO, Kolozsvár, 400009, Napoca u. 10/5.
tel • fax +40 264 590275
Felelős kiadó: Orbán János Dénes
RO ISBN 978-973-8045-89-7

RÁCIÓ KIADÓ
HU, 1072 Budapest, Akácfa u. 20.
www.racio.hu
Felelős kiadó: a Ráció Kft. ügyvezetője
HU ISBN 978-963-9605-69-5
Kiadványszám: 92

Kiadványszerkesztés: Cova Design Studio
Készült a Cova-print Nyomdában, Sepsiszentgyörgyön
Igazgató: Bernád Rozália

Az égbolt kapujában – 1995

Látomások

Csupán a múltó évszakok
örökké hulló függönyén keresztül
áttetsző buborék árnyékában
mehúzván magamat igyekszem
nem létezni s néha föleszmélek:
úgy kéne összefűzni igaz szavakat,
hogy tisztaságuk hűvös visszfényében
a látomások felragyogjanak.

Szitakötő

Álom küszöbén
ül a vers
és ébrenléttel ámít,

de ébren be nem
járhatod
a szó gyerekszobáit.

Tükrödben nem
bomolhat el
a szóródó idő,

te senkiföldjén
röpködő,
hamis szitakötő.

Igézet

Tócsa tükrén szellem ül,
fűzfaág hajol.
Karimátlan kalapot
hajigál a hold.
Fél szemére bánat írt
koromkarikát.
Ázó sugár-lábakon
hurcolja magát.

Éjféltájban felröpül
három paripa.
Zöld viharral álmodik
a bűgőcsiga.
Szikra-anyót hívja egy
fázó szalmaszál;
szemhéjadra száll ezer
szentjánosbogár.

Fogócska

Volt-e madarad, füstszínű,
apró, tenyérben szundító?
Voltál-e mohavár terén
virágharangot kongató?
Jártál-e tölgylevél alatt,
honnan a cincér megszökött?
Vigyáztad-e az őszikét,
amíg lilába öltözött?

Láttad-e álmos arcodat
harmattócsában ringani?
Sejtetted-e, hogy mit akart
a hold a naptól hallani,
miért kergette hasztalan
háromszázhatvan éjen át
e nyugtalan fehér kobold
az égi tűz titoknokát?

Az égbolt kapujában

Lehunyt szemedre hull a vakolat,
görnyedt anyóka papucsá kopog,
Paszulycsírának álmodtad magad,
eső helyett mogyoróhéj potyog.

Ha mosolyogsz, vén kintornás zenél,
szüette fából kihajt a virág;
halott menyasszony szellemtáncra kél,
árnyékban lapuló haramiák

tenyérszi pillangókká vedlenek.
Hajnal küszöbén észrevétlenül
elhagyják medrüket a nagy vizek,
a füled mögé hangya menekül;

ujjadra ül egy régi-régi nyár
sokat vadászott, kék szöcskeraja;
anyád az égbolt kapujában áll,
bokáját éri lángoló haja.

Kérdés

Tudod-e, amit én nem tudhatok,
amiről holdtöltekor álmodok,
emlékszel-e, ha el vagyok feledve,
velem vagy-e, amikor nem vagyok?

Álmomban, egyszer, sűgva-settenkedve
eljössz-e velem sétálni a csendbe,
és engeded-e majd, ha megfagyok,
hogy eltemessenek a tenyeredbe?

Titokban végbement csoda

Kora reggeli teliholdnál
ne magyarázd az álmodat.
Fáradt tenyérrrel integettél,
a furulyaszó elmaradt;

eltűnt a bundás babszem-pásztor,
a bárány visszafordult párszor,
megbámulta az orrodát;

gyufásdoboznyi házikókban,
kakukkfű-takaró alatt,
nem tudtak megnőtt szárnyaikról
az alvó szarvasbogarak.

Ikon

Kóbor kutyák városában
húzom meg magam,
vacogásba ékelt álmom
gondolattalan.
Arcok, sápadt holdkaréjok
könnyű tánca ez:
gyertyafényben olvadékony
aranyfüst-lemez.
Könnyű selymek verejtékkel
gyöngyös homlokon;
csontkösöntyűk koccanása
ringat, körbefon;
két szememben kergetőző,
tündér árnycsapat –
kóbor kutyák városában
ikon-alkonyat.

Bohóc

A bohóc égő városban sétál.
A tűznek fojtó füstje nincs.
Sárgászörös és izzó barna
és földre hulló rézkilincs.

Dobpergés: omló szemöldökfa.
Árválkodó ablakkeret
úton heverő cserepekből
pikkelyes monoklit veret.

Kígyózik minden; mintha élne,
úgy támaszkodik kőre kő.
A bohóc égi városban sétál,
zengő porondja egyre nő.

Hajnal

Hajnalban köd üli a várost,
fáradtan csüng alá a kéz.
Cseréptetőkön jár a hold,
az álmatlan vándorzenész.
Kóbor kutyák tekintetében
kavicsok mossák arcukat,
egy utcahossznyi ébredésben
a szél szoknyák után kutat.

Honnan

Honnan e fény, mely hordozza arcod,
honnan való e bűvös zene,
mely összerombol és újraalkot,
beföd, de mintha röpítene?

Földednek érces, mély folyosóin
miféle szellem emléke él?
Ez a magasból rád zuhogó szín
hány árnyalatú nyelvet beszél?

Mikor a hajnal fátyola libben,
sebesen foszló fellegeidben
rejlík-e gyermeki látomás?

Hajdani hangod felfogod-e,
szól-e szívedből hozzád vele
a császár, a szent és a komédiás?

Ahol lakunk

Ahol lakunk, elül a szél,
a téboly részegen henyél,
hasát a nappal sütteti
a szerelem, s félrebeszél.

Csók

Csókunk szavak ölében szendereg.
Nincs igazsága: tudatlan gyerek.
Csak szülőarcban fénylő mása van,
játéka jövő, anyagtalan
emlékezéseinknek.

Míg alszol

Míg alszol, álmod őszi kertbe jár,
hol ágak hegyén imbolyog a fény,
s az alkony ajka érintette már
mindazt, mi múltó szikra-tünetemény;
míg ébrenlétem karja ringat el,
testedre gyűl szélfújta csend-avar,
lélegzetemben hómező leszel,
ereszkedő szemhéjam betakar.

Búzakalász

Búzakalász ejt szemet,
hó lehull, és eltemet.
Gyermek élne így velem:
meghúzódasz a szívemen.

Csended táguló keret:
befogadja csendemet,
szerelmünkben egyre nő,
alakot ölt az idő.

Fele magány

Fele magányom nem adom.
Ne hordj parazsat válladon.
Méreg a csókom, ne igyad.
Ne éleszd halottaimat.
Őszintét hogyha szólt a szád,
hazug szavam kegyét ne várd.
Viselt ruháid le ne vesd,
álmaid kútját ne keresd.
Ha nincs, ki álmát küldi rád,
a délibábot ne imádd;
míg muzsikád el nem apad,
ne faragj ködből madarat,
mi nincs se most, se máskoron.
Fele magányom nem adom.

Naptár

Összefogózó hetek, hónapok:
naptáradon a telihold vagyok.
Úröd titoknak percén némul el,
hideg varázsa fojtón átölel.

Leszáll a köd

Mert immár látom, s hallom is,
ahogy leszáll a tompa köd,
a sokat próbált bizalom
fakuló függőnye mögött
állok a fogyó hold alatt,
s míg hűvös fénye rám csorog,
hiszem még: hozzám tartanak
arcod mögötti vándorok.

Hajlik az ág

Hallod-e: hullnak a percek.
Gömbölyű égi halomba
gyűlnek a titkolt mondatok,
és csak a hold lila fénye
jár körülöttünk, ajkad
mégsem nyílik a szóra.

Hallod-e: rendre morajlik
távoli tengerek árja:
visszavonulnak a benti
világok, nem felelnek.

Lassan hajlik az ág,
tér nyugovóra az élet,
hull megadón a gyümölcs,
leperregnek a kései órák –

ólomsúlyú a test, ám
moccan a szívben az árnyék.

Babonás szavak

Hívös hajnalait
eregette a szürke november,
s tudtunk elfeledett, babonás szavakat,

tudtunk gyógyítani,
csoda-várni, bánni a tettel,
mehúzódni a csend boltíve alatt;

kint a homályban az ág-
s a levélsusogásra figyeltünk,
s meghallottuk a távolodók dalait;

deres avarban járt,
saru nélkül karcsú szerelmünk,
lángba borítva őszünk hajnalait.

Halottaim

Halottaim köröttem ülnek.
Piros ruhájuk rajtam fekete.
A tenyerükön egy-egy gyertya ég.
Omlik a füst, a lábaikra le.

Utolsó szavuk arcukon ragadt.
Még találgathatok.
Szeretem vékony, sápadt ajkukat,
s a fényt, mely szemhéjuk fölött ragyog.

Indulnék útra, hosszúra, gyalog.
Sötét hajuk még nő, még fogva tart.
Folyóvíz csillan, körbezár a part,
a gyertyalángok mozdulatlanok.

Fogoly

Ajtáját lassan csukta rám
az ősz, a víz, a föld.
Pókhálósálakon a tűz
keresztültündökölt.

Ösvény ösvénnyel összenőtt,
elringat, eltaszít.
Magára érte már a táj
a tenyér titkait.

A part makacsul fogva tart.
Ők mozdulatlanok.
Míg nézem őket, arcukon
mint árnyék, mozdulok.

A csillagábra útjain
nincs érthető nevem.
Lefoszlik rólam mind a négy
megélhető elem.

Hűvös ígék

Táncol a lángban az elmúlt éjszaka árnya.
Hull a levél, és hull tenyerembe a pernye.
Perdül már a világ esze vesztett bábeli táncra:
meglazulóban a csillagos ég hevederje.

Lásd, ez a szédült táj, ez a kénytelen izzó
éji világ ragadott pár percre magához.
Nincs, ami mozgat, irányít, ésszerű nincs szó,
nincs követendő fénypont: süllyed a fárosz.

Nincs a szememben könny, sem öröm, csak e minden
pillanatomban égő fájdalom éltet:
bánom már, hogy előző életeimben
elveszítettem az áldó, hűvös ígéket.

Apróságok dicsérete – 1996

Körforgás

Miképpen ág levélre és gyümölcsre,
miképpen szénre, aranyra a föld,
fényre sötétedőn a hold karéja,
sziklára szél, ha homokban süvölt,

miképpen árra, apályra a szikla,
miképpen ágra, levélre homok,
kilobbant holdra hűvös éj-kalitka,
úgy emlékezik rád minden dolog,

visel magán, magáért, maga helyett,
mert te lehetsz, te vagy az egyedül,
amiből életre, halálra telhet,
ami magassal, mélyel elvegyül,

visel mint első, utolsó szerelmet,
mert ami elvész, benned megkerül.

Idegen föld

Hálókka babrál arcomon a szó.
Visszhangra benned
szálak zizzenése kel.

Ha felfedeznéd,
sejtenéd: a rend
rád sem figyel.

A pillanat
későn lerajzolt, kis
térképe vagy te is,

az is véletlenül,
egyetlen egyszer,
amikor lenni
véggépp nem igyekszel.

Zene

Ahogy én őt,
engem is
valaki dúdol szüntelen.

Nem ejti már zavarba, hogy
ugyanaz történik velem,
újra és újra.

Ahogy
lélegzik, úgy tart énekén.
Dadogna olykor nélkülem,
akár zenéje nélkül én.

Meglepetés

Bevallani:

mi mindent tudsz a fűről,
az összekúszó esti vonalakról,
a hőtől tágult, tompa levegőről,
nem érdemes.

Ma inkább bólogatsz,
és integetsz, és kinézel a képből;
bizonytalanságod nem ejted el,
hogyminden archoz hozzánőjön
árnya.

Ma úgy viselkedsz, mintha rád találna
rajzolt világuk fém-éleivel:
a mozdulatok jó szögét betartod,
és rezzenetlen tűröd, hogy erőd
bőrük szikár szavára nem felel.

Ma sürgető színektől eltekintesz,
így jó időben, jó helyen leszel,
jó nyugalomban, mint az összehajtott
levél, amiről megfeledkezel.

Ma átadod magad: egy ékezettel
megtoldod tested enyhébb szigorát.
Ma óvatos vagy, s elcsodálkozol:
valami mégis moccan odaát.

Lélekvesztő

Aki elindult, félúton megállt,
félő tenyérrel fogta fel a port,
a visszatérőt; akit elsodort
egy őszi éj, mint őszi éjszakát,

akit tüzével felcibált a hold,
akiben percig összegyűlt e tűz,
annak nyomában érkezőket űz
a fény, mely mindig másutt kóborolt;

aki a csendet úgy találta meg,
akár a vándor álma lágy nyomát,
az csak suhan vízen, világon át,
annak szavából holtak értenek.

Anima

Egyszer megélem, egyszer gondolom,
egyszer leindul száraz torkomon.
Ha gyenge még, kihull az ujjbegyen,
virága itt is, ott is megterem.

Ha elhibázom, visszaránt, lefog.
Egyszer kitérek, egyszer fordulok.
Megír, lerajzol, arcommal legyint.
Vonásaimtól egyszer eltekint.

Magasba tartja pontos testemet.
Egyszer keresztel, egyszer eltemet.
Felér szememmel, megköti a szót,
az utolsóként visszavonhatót;

az utolsóként innom ad, s ha vét,
betölti léptem légüres terét,
a félelemben oldalához ül,
lélegzetem közében összegyűl.

Garabonciás

Nézd,
kibomolva növények csapzott fürtjei
kúsznak a földön, a szélben repülnek.
Tengeri kígyókként tekerednek utánam
a porban kéklő tincseim. Ismét minden,
amit sosem hordtam, minden messzire
nyúló fürt-csiga itt van, rejtelmes
vonalával igyekszik föl nyomaimban,
visszatapad rám. Minden egyszeri szál,
ami elhullt, most eleven lesz, hozzáhajlik
a bőrömön átsejlő erezethez.

Mindinkább fakuló, törlendő körvonalakkal
járom, amit még senki sem járt be miattam,
sűrűsödik az utak ki nem ismert
rejteke rajtam.

Vegyél magadhoz

Vegyél magadhoz, ahogyan a bort,
a reggel hűvösét, a kenyeret,
a keretbe nem foglalható tájat –
amint lehet.

Tegyél el apró dolgaid közé,
engedj időznöm ott egy keveset,
felejts el lassan, észrevétlenül,
amint lehet.

Felejts magadban, ne törődj velem,
viselj, mint bőrdön halvány heget,
hogy növekedjem majd a pórusokkal,
amint lehet.

Vegyél magadhoz, ahogyan a szó
még ismeretlen ízeit veszed,
takarj be gondod rejtett vánkosába –
amint lehet.

Pipacsmezők

Mutasd nekem, ha még lehet,
a szél söpörte, tág mezőt,
a moccanó rezgőfüvek
legyezte lusta levegőt,
csak annyi áttetsző eget
mutass, amennyit játszva is
a földtől pár arasznyira
elbír kerengő ujjbegyed.

Mutass páncélos mag körül
egymásra hajló íveket;
az évszakot mutasd, amint
megérleli a díszletet;
egy képet adj, amit a szél
fejünk fölött majd átszakít,
s csak szórja ránk pipacsmezők
elillant lepkeszárnyait.

Sanzon

Ha volna őszi mozdulat,
késői, egy, azonnal,
feltartanám a tagjaid
tanácstalan karommal.
Töprengenék az ég alatt,
az ég leszállna rám,
te fennakadnál elnagyolt
szerelmem ág-bogán.

Szemhéjad, ujjad íve, mint
lehelet, hajlana,
amerre vonná holtaid
derengő hajlama,
amerre vonná holtaim
megkésett engedelme;
és ajkainkról őszi hold
kettős karéja kelne.

Apróságok dicsérete

Valamit adnék még neked:
mákszem nagyságú verebet,
tengeri sünt, törött csigát,
kallódó szarvaskoronát;
ösvényt, bozótosat, noha
tudod már: nem visz sehova;

amit egy pille itt hagyott:
tétova hangot, illatot,
parányi színes szirmokat,
takard be álmos arcodat,
mit bárki rögvest elfeled:
mindenből azt a keveset.

Kitelt a hold

Figyelted árnyékod mögül,
ha törzsem néha elcseréltem,
libegtem szalma-szenvedélyen,
az estet öltve köntösül.

Most est alatt ujjaddal írsz
a homlokomra védjegyet.
Alatta mélyen hallgatok.
Kitelt a hold, s a napszakok
szerény jogát ki védi meg?

Ki sáfárokodik szerteszórt
árnyékainkkal, s hol legyen
a hely, ahonnan mindig más
irányba indul életem
ívéről új elágazás?

Amennyi hátravan még

Cserélem arcod,
tagjaid lehántom.

Heversz karomban,
ág törékeny ágon.

Heversz halottan,
érkezésed eljő.

Utolsó nem, hogy is
lehetsz az első?

Gondod zugában
ezt-azt megzavarnék.

Annyit se várj,
amennyi hátravan még.

Intés

Elalvásom éjszakáján
hozta csendem könnyű lépte.
Pókfonálú keszkenőkkel
ébredésem elcserélte.

Bár csak illat volt, a teste
suhanását máig hallom,
máig fénylik álmos arcom,
ahol ujja érintette,

ahol mégis tetten értem
káprázatos érkezésben.
Csuklója köré csavarta
pókfonálú ébredésem.

Percre perc, az év kilobban,
egyre tisztul arca bennem.
Látom, amint visszapillant,
int, és viszi ólmos testem.

Félúton

Egyiket már,
másikat még tudom:

a dolgok közt
időzőm, félúton.

Hordom hiányuk
kényszerképzetét,

és nem emlékszem:
melyikük a tét.

Ellenpont

A mozdulatok tűz alól
megtérnek, vallatóra fognak.
Vonások törnek, sokasodnak,
pillanatonként változol.

Kirakja arcod, homlokod
nem-alabástrom, igen-ében.

Míg szótlanságuk felfogod
a tér lélegzetvétélében,
míg eltalálsz a házukig,
a szavak kétszeresre nőnek.

A múlt a csonton átbukik,
arcába pillant a jövőnek.

Fordulat

Élő a kép, a torpanó erő
napok közül magát nem oldja még,
a pontosító égi hordalék
a fény mögül még nem tolult elő,

de mintha fogy türelme, mintha hátrál,
töprengve áll a mélyülő határnál,
két napba néz középen valaki,
félíg-mosollyal lassan visszaszámlál.

Pontosság

Csak azt: fenyőfa hogy hasad,
nap merre tűz, meddig, miért,
sziklában merre fut az ér,
a zajban hogy kövesd magad;
csak azt tudod: a hang hová
hajolt, a víz honnan szakadt,
függőleges kövek között
a méretek hol alszanak;
vonal vonalba hol talál,
a pengeárnyék merre jár;

csak azt tudod: ha célba ér,
földtől, vagy égtől függ az él,
s hogy még valódi, még remek.
Babonák nem kísértenek.

Felfedezés

Ma sár, kövek és fellegek
emlékezete volt a nap.
Sok földi szín egymásra hullt,
amikor elgondoltalak,
és összehúztam egy kicsit
a színeid magam körül.

Ma más irányba folyt a csend,
s egy szó kivillant meztelen,
akár a kő, ha az iszap
a zivatarnak megterem,
akár a fény, ha áthatít
a fellegen, és rád mutat.

Ma megkövülten áll a hold,
és attól tartok, rám szakad.
Valami konok vonzerő
növekszik itt a váll alatt,
s minden halálnál hangosabb
szívdobbanás nyomába ér.

Ma ereimben másfelé
indult a vérem,
s rád akadt.

Japán rajz

Elhajolt a szikla teste,
vízre szállt egy kőszírom.
Szűk mederben könnyű árnya
mintha füstre volna festve.

Mintha nyíló ív tövében
észrevétlen intene
ágazó fa égi ága,
s imbolyogna ösztövéren.

Imbolyogna: leng a táj is,
ég fölött és ég alatt.
Villanásnyi részbe rándul,
felnyalából, rajta átvisz.

Átemel, majd visszahullat,
víztükörre visszaejt.
Összevonja keskeny ajkát,
s mint a füstöt, elfelejt.

Rózsa

Késő volt már,
alig-alig derengett
a szürke fény a folyosó falán.

Azt tudta csak:
lehetetlenül hosszú,
és nincs kilincs a zár túloldalán.

Feleúton
egy üvegváza, benne
a felkavart víz csobbant-hallgatott;

a távolodó
éles sziluettje
vitte a színt, a rózsailleset.

Befejezetlen múlt – 2000

Zuhanás

Nem éhezem. Ömlik a fény.
Nem érdekel, mi az erény:
kering a nap, kering. Velem.
Csalóka helyzet ez. Érvénytelen
a begyakorolt gravitáció. Ma más
törvény szerint bontakozik
a zuhanás.

Origó

Délben születtem. Emiatt
későn indultam. Az úton
nem tudtam: féllélő a test,
vagy félholt.

Annyi elkísért
egy csonttörés, egy ölelés között,
hogy engedetlen voltam, mint a föld,
s kevésbé tiszta.

Az időjárás folyton változik.
Minden mosoly a kezdetek
pimasz nyugalmát hozza vissza.

Kölyök

A hinta délben mindig mást jelentett:
árnyékokat a tömbházak falán,
nagyobb kilengést,
mert anya tiltott.

Messze volt az ág,
azt hittem, attól fél:
elérem, s megszököm.

Mikor a rúdról lefejtette ujjam
az ámulat, és számban a homok
valami sós és selymes ízre tévedt,

a mellkasomban megmozdult a csend.
Növekszik egyre, nem tértem magamhoz.
Egy nyírfaág arcomba hull,
megfoghatatlanul.

Magasban az árnyék

Az első műtét nem is létezett.
Ott állt anyám, csak tőle féltem.
Esés után megnéztem a sebet,
és meghagytam a tükör emlékezetében.

A délelőttöt nem jártam körül.
A dél időnként éjfélíg maradt.
Nevetni alig mertem, s amikor
eltávolították a szálakat,

magasra kúszott már az árnyék
a házakon, a tíz vadgesztenyén.
Új volt az este, mint a forradás,
és egyre több dolog nem volt enyém.

Hajnali vers

Még óvakodva lép az ébredés.
Vékony kezét kinyújtja, várom.
Magasra nő a félelem a láthatáron.

Felleg hajol fölém. Ma épp oly nincstelen.
Ha szólna, érteném. Lassan megismerem,
ahogyan téged, a legutolsó menedéket.

Ezerkilencszáz

A múlt idő:

csipkés vászonruhák,
diófa-mértan, lágy csigavonal,
redőnyök csendje, lomha zongora,
függöny-redőkön esti rejtjelek,

csukott szemek,
a tenyér zegzugos
történetében süllyedő világ,
gyufásdoboz kilobbanó napon:
kis balladák.

Tények híján

Nem konyítok az elalváshoz.
Pedig álmos,
és szemtelen, és jóllakott vagyok.

Emlékezetem helyenként hiányos.
Így tények híján összeszámolom:
hányféle kószál bennem a harag.

Hátha megértem: én-e mást,
vagy engem bántanak.
S mert ezt kivárni végképp lehetetlen,

csak bámulom szundító társaim
és meghúzódom az írásjelekben,
mert itt az álmatlanság elviselhető,

s nyugodt vagyok, ha nem igyekszem.

Krédó

Pimasz vagyok. A biztonság
szívemnek mit sem ér.
Nem érdekel, hogy lesz-e még
menedék, bor, kenyér.
Nem izgat, csak a por, ahogy
felszáll bokáig, térdig,
s leülepszik a kézfejen.
Kóválygok benne részegen
az úttól, és nem értik,
mi tartja össze életem,
az ég alatt, a réten.
Ver az eső, és nem zavar,
hogy egy bizonyos szerződésben
semmi részem.
Elalszom éjfélutánban, és
sok évem elrepül.
Jelentéktelen dolgokon
gondolkodom. Cseppet
sem szégyellem.

Portré

Törékeny tagjain sokszor megült
a történetek vége, mert csukott
szemmel feküdt az eszközök között:
nem futotta egyébre.

Szeszélyből,
vagy szokásból hazudott, nem tudni, ám
az év egy bizonyos szakában eltűnt,
jelet sem hagyott maga után.

Az alig-igaz mozdulatokat kedvelte,
és az árnyjátékot, mindenek felett.
Akadt kevés szorongás benne.
Gyakran engedett.

Meghatottan

Játszani illet akkor is,
ha késve jött a könnyű álom.
Gyomorideggel ásított, s elbillegett
egy szalmaszálon reggelig.

Akár a fákkal, úgy alkudozott
a világgal. Elérte néha, hogy a vékony
árnyékból órá is jutott.

Ilyenkor meghatottan állt,
mert azt gondolta: így kell állni,
s mert okosabbat nem volt kedve
kitalálni.

Fontos

Tizenhét napja számon tartom azt,
hogy nem történik semmi különös.
Reggel megébredek, a nap besüt,
virágot öntözök, és nem tudom,
mi mire ösztönöz.

Végzem a dolgom, számolok, és
áltatom magam: holnaptól mindent
felrúgok. De nem vagyok megrögzött lázadó,
csak nyugtalan,

mert rég nem írok, rég nem olvasok.
Nyelem a port, a levegőt, szaladnak
hetek-hónapok. Felbukkan sok jó ismerős,
sok apró fájdalom a nyakszirtemre ül,
hogy leutazzék majd a hátamon,

s ha kiderül: kerek, szilárd, áttetsző
a szívem, csak annyit fontos
megemlítenem: rég nem
kapaszkodom.

Előérzet

A testet szavak nélkül gondolom,
mert a beszédet nem érti a testem.
Csak egyre mélyül bennem az egész,
mint ránc a homlokon.

Rakosgatom a csuklók vonalát.
Tudom: mit őrzök, mit felejték el.
A hátgerincen merre fut a fény:
ez érdekel;

és esténként a nyírfá ujjait
vigyázom itt, a nyújtózó kövön,
mert hamarosan újra megszököm:
az a kéz elszakít.

Mese habbal

Úgy volt, hogy eltűnök a vonaton,
miután ezt itt elmeséltem,
és felfogtad, hogy nem ment el
az ép eszem.

Úgy volt, hogy bámulom kicsit
a tájat, aztán nagyokat nyelek,
s a felső ágyon arra gondolok:
miért nem választottam olyat,
ami fáj.

A felső ágyon arra gondolok:
jellemző rám, hogy csak így
elutaztam. Az álomosztag
felsorakozik, s én intek itt,
az utolsó szakaszban.

Helyetted én

Észre sem vettem, elutaztál.
A sírod mellett csak nevettem,
fehér-fekete álruhában,
önfeledten,

ahogyan egyszer te neveltél
a fák és holt fiad között,
míg ért a szőlő, hullt a mák,
bomlottak égő dáliaák
a kerteken s az arcodon,
amiről máig sem tudom,
utolsó percen mit takart:

morzsányi gyémántot; szakadt,
háború-ülte holdakat;
anyád szemét, csapzott haját;
örök hajnalok hajnalát
az ázott krumpliföldeken;
a veszekedő szerelem
indázó vadhajtásait;

véget nem érő függönyök
futó szegélyét, gyors halált,
vagy csak a könnyű, lágy mosolyt,
amire ajkad rátalált?

Fejadag

Egy nappalom, egy éjszakám maradt.
Elalszol, engem elszólítanak.
Mit számít az: gyáván fogom, vagy bátran
viselni sorsom táborok sarában,
ha bénító a délutáni zsongás,
és nincs szavam, hogy létrehozzalak,
ha védtelen vagyok, mert rád találtam,
s nem mond le rólad szótelen szorongás?

Elalszol, engem elszólítanak.
Gyámoltalan hogy' gyámolítsalak
élni és halni páros börtönében,
hol szemhunyasnyi múlttal is beérem,
hiszen tudom, hogy tehozzád csupán
ölelő karom ingatag
emléke jár, tűnt büszkeségem,
egyetlen nappalom és éjszakám.

Manír

Esős a délután, mozdulni sem szabad.
A baj tökéletes, ha nem mented magad,
nem bújsz ki a hurokból a gyengébb fél jogán.
Egy csepp, egy ok, egy végszó. Esős a délután.

Nem figyel arra senki: hogyan is folytatod.
A babonáról egyszer le kéne mondanod.
Megérkezik a holnap, minek elébe menni.
Nagy lavinák omolnak. Nem figyel arra senki.

Ősz vagy te is. Jogod van meghalni egy kicsit.
Ágtól levélig alszol, fétistől fétisig,
és hallgatsz fényesedve, és hallgatsz megkopottan.
A színéváltozáshoz – ősz vagy te is – jogod van.

Távolodó madárraj: sok apró fájdalom.
Sok duzzadó esőcsepp a csupasz ágakon.
Így mész el, így maradsz, eső-bontotta szárnyal,
gömbtükrök belsejében távolodó madárraj.

Akvarell

Ringatnak őszi fellegek.
Hazából házba költözöm.
Kilenc fok, álmos vízözön,
november arca szétperreg.

Fél csésze kávé, tej, tea.
Tanácstalan jázminlevél.
Ne szólj, ha mégis értenél:
Kolorlokál és Hunnia,

üres megálló, hajnali
szemét, kelepce, szél, hideg.
Ne szólj, ha mégis értelek.
Ma nem kívánom hallani:

a hontalanság mennyit ér.
Metró-mennyország, égi sár.
Öltözködik a láthatár:
kobaltkék, szürke, mészfehér.

Budapest

Utcák, zajok, eltévedt emberek,
késői jószerecse, rosszleány;
hányadik élet hányadik után –
szép senkiföldje, szétszórt hadsereg;

gázlámpa fénye, füstös házsorok,
elhallgatott teremtés, szív, halál,
szecesszióba hajló rózsaszál –
a nap zsidong, az éj csak ácsorog;

az ágakon, akárha értenék,
mire való a lusta tél,
halk suttogásba kezdenek
a ragtalan igék.

Módszertan

Figyelj.
Éles légy,
mint a penge.
Egyből mondj nemet,
ne menekülj egyre.
Végezz, minél biztosabb
látomásaid közt a kép.
Ne nyisd, ne zárd a szíved: minden
azelőtt él, hal, hogy te sejtened.
Ha ültettél, és kicsavartad
a fát, könnytelen is tudod:
milyen a víz, ha hallgat.
Tedd, amit tenni kell,
annyit magaddal
ne szöszmötölj.
Egyebet
ne ölj.

Ego

Zavarba hoztál. Máig sem tudom,
mi bánt: kezünk nyoma a dolgokon,
a dolgok nyoma rajtunk, az, hogy látok,
hogyan voltak vonzások és választások?

Szomorú: én most sem vagyok beteg.
Szerettelek, amíg szerettelek.
Ezentúl jó, ha magammal megférék.
Töröm sincs. Ez a lassan ölő mérge
csak az enyém: a közönyöm.

Amit köszöni illik, köszönöm.
Ettől vagyok már szinte eszelős.
Túl gyenge reggel, este túl erős.
Ez megbocsáthatatlan itt. Hát odaát?
Meguntam életed legjobb kapcsolatát.

Nincs nagyobb fájdalom

Mai gondom nem is kevés:
mit feledtethet egy mosoly,
mit gyámolít a nevetés.

Üzenetet hogyan kohol
a szem. Hol rándul az ideg,
ha valakihez tartozol.

Hajad hosszát ki szabja meg,
Véred valóban érte hull,
vagy csupán elméletileg.

Szép vagy-e kialvatlanul.
Harag, bosszankodás, közöny
testedben mivé alakul.

Merre bujkál a káröröm.
Keresztüljutsz a tű fokán,
vagy megtorpansz a küszöbön.

Későn beszélsz, vagy túl korán.
Leginkább miről faggatod.
Az első éjszaka után

maradsz, vagy faképnél hagyod,
mert önerőből többre mérsz.
Istenverte egy állapot.

Könnyedén

Utólag gyerekjáték ecsetelnem
e kétszemélyes körtáncot, amelyben
eszes csupán akkor lehetsz, ha végül
a logikát nem hívod segítségül,
ha szívleled a nyájas intrikákat,
ha szád előre tudja, mit feleljen,
s szemednek megszabod: mikor mit láthat.

Utólag könnyű letagadni minden
félmondatot, amiben félve hittem.
Tartom a lépést, töprengek a dolgon,
kettőnk ügyét szóltanul is megoldom,
mert egy esetben jól beszél a látszat:
aki veszít, az könnyedén veszítsen,
s ne érdekelje, mi a magyarázat.

Állókép

Mert gyakorolható a félelem,
én döntöm el: a vég milyen legyen.
Hangoztatom, hogy nem vagyok erős.
Szemem, szám, hangom ezért tetszetős.

Edzett vagyok. Hajlékony, mint a csont,
amitől lélegezni sem lehet. Viszont
visszavonultan látszom élni itt,
hol csak a roppant bordázat segít

egyensúlyt tartani. A táncterem
sima kövén szórakoznak velem
a férfiak. Figyelem szótlanul,
erejével ki hogyan boldogul,

és elveszítetek egyet, tízet, százat,
mert nincs bennem egy szikrányi alázat.

Három perc

Nap nap után az ember mit akarhat.
Szépről, igazról, jóról nem vitázom.
Átkelek úton, hídon, fáradtságon,
s boldog vagyok, ha este betakarlak.

Mi lesz velem, ha most nyugodtan alszol.
Mint eddig: élek vízen és kenyéren.
A követ nézem: lomha földi felleg.
A felleget: kőlebegés az égen.

Lágyan világít holnapom a mában,
vagy élesen – fontos, hogy rátaláltam,
s anyaga van: ijesztő, tiszta szépség.
Viselni kell a hurok feszülését.

Már szinte bátran

Találkozásról szó lehet ma reggel.
Felvert a himlő, álmosan kelek.
Egy percig azt hiszem, megértelek.
Elbíbelődöm egy kenyérszelettel.

Kifut a kávé, csészealj csörög,
Ezüstkanál a porcelánra koppan.
Felejténém, hogy álmomban haboztam,
egymásnak adtak alja ösztönök.

Sebek virága nyílt a bőrömon.
Már szinte bátran állnék így elébed.
Könnymű szívem megzavarna téged.
Közel a dél. Azonnal öltözöm,

és kitalálom, mit kezdjek napommal:
oldjam-e azt, hogy újra láttalak,
vagy gyűljék csak a fényes ázalag,
ez alkalommal.

Kiegyezés

Dél volna. Reszketős,
vénasszonyok nyarának hús dele.
Játékszabályaiddal, nem tudom,
még egyetérték-e.

Ha felnézek,
szilánkos, kék acél suhog.
Nem látni két kezéd nyomát.
Derűvel pusztulok.

Sodor a késő délután hullámverése.
Légy irgalmatlan. Adj nekem időt
a feledésre.

Meglepetés

Holnap az oltárt kerülni fogom.
Még akkor is, ha hosszú ez a holnap.
Égre dobállak, mint egy kalapot,
elejtelek, kifoglak.

Mesélem majd, hogy merre mit találtam.
Tudom: kiváló hallgatóm leszel.
Mélyebb színekbe meríted az őszet,
s nevetve mérgezel,

hogy még meséljek.
Szende lesz a nap:
mosakodáskor meglepett leány;

derűs, mint jómagam,
ha telnek a delek,
és verőfényben rám kiáltanak.

Őrségváltás

Hogy' megy sorod. Mivel is szöszmötölsz.
Hallottam, éjjel ismét énekeltél.
Beküldöd hozzám hajnalban a holdat,
vállad megvonod.

Itt lent a földön fától fáig ér
háromszázhatvanöt mosoly.
Meghúzódok egy félkörív alatt.
Talán feloldozol,

mert szépnek képzelem
leírhatatlan tested,
s álomra hajtom álmatlan fejem,
mikor a napot kezded.

Összefoglalás

Fáj a szemem. A kötőhártya izzik.
Rég volt, hogy sírtam, sokára fogok.
Álmatlansággal küszködöm, és összefoglalok.

Az álmatlanság zaklatott hajóút.
Egyszerre közel, távol van a part.
Hajóm az égen nem olvasható irányba tart.

Nem olvasok. A bajról nincs fogalmam.
Az érdekel: mikor pihenhetek.
Türelmetlenségtől nem voltam még ilyen beteg.

Voltam heveny hazug, idült rajongó,
aljas szimuláns, kóros vakmerő.
Nem volt a lázgörbém soha ennyire meglepő.

Tetszik nekem. Cserében ébren ülök,
illetve fekvé állom ezt a kint.
Nem sírok, csak a kötőhártya izzik,

már megint.

Álom

Nagy tóba érek egyszer. Vékonyabb
leszek az őszi ágnál, csendesebb
a fellegekből hulló éjszakánál.

Eltűnök,
mint földeken az első kósza hó.
Oda jutok, ahova ár sodor,
ahol a bokrosodó szél leejt.

Nagy tóba érek egyszer. Mindenütt
sima és mozdulatlan lesz a táj,
mint mélyen alvók keskeny ajaka,
ha múltak nem zavarják.

Nagy tóba érek, mélyre csobbanok,
míg valahol egy isten szendereg,
és lassan, nagyon lassan lengeti
álomba süllyedt karját.

Nyomok a homokban

Tegnap esett. Sok gondom volt a széllel.
A hold lehullt és meghátrált a tenger.
Hevertem kábán, zsibbadt-mozdulatlan,
fedetlen testtel.

Fogott a föld. A tűz, a víz nem ártott.
Hevertem annyit, hogy még most is élek.
Holnap valami mássá morzsolódik
bennem a lélek.

Holnap valami mást jelent a hőség,
a madár hűlt helye a levegőben,
a tompa nesz, ahogyan földre hajlik
a fű szála előttem.

Semmi himnusz – 2004

Angyali üdvözet

Mire megérkezem,
a lélekjelenlét
helyére áll velem.

Művészi lesz az összehatás,
ahogyan minden indulatra
ráfagy a máz

és megkondul a köszönés,
cipősarok ércpontosan csikordul –

mire megérkezem,
egy arc
kicsorbul.

Sebesség

Álmomban utazunk a vonaton.
Sok ismeretlen, egyik sem apám.
Vízcsepp szalad az álom ablakán:
az elszalasztott alkalom.

Mindenhonnan apák hangja szól.
Iramlik sebesebben, mint az áram.
Ha felébrednék, ott is hallanám.
Fényes tölcserék bomlanak a tájban,
száll a szerelvény, nem lassít sehol.

Újabb állomás, ezt is elhagyom.
Álmomban könnyen változom.

Özönlés

Élnek a házak, az ágak nélkülem is
kivirulnak. Kopnak a kőfalak alján
szélben-esőben a járdák. Már nem
vasból, rézből, ezüsből készül a reggel.
Már lepedőből, szappanból, celofánból
készül, messze lobog, vagy száll, mint
új buborék, és tükrözi lágyan a semmit,
élnek a házak, az ágak égre merednek,
kopnak a kőfalak alján guruló hangok,
nincs nevetés, nincs félelem és nincs
bátor igazság, már nem vasból, rézből,
ezüsből készül a lélek, már levegőből,
sablonból, szeletekből készül, rezzen
a fényben, szélben nyikorog, széthull,
élnek a házak, ágakon érik a felleg,
majd kihasad s teleáraszt mindent
szürke idővel.

Semmi himnusz

Mintha már nem érhetne ártalom.
Hirtelen semmi súly a vállamon.
Mintha köldököm mögött sütné a nap.
Mintha minden kicsit hamarabb
történne, mint ahogyan várom,
s nem volna se életem, se halálom,
se jó, se rossz, se fájdalom, se vétek.
Mintha út nyílna ott, ahova lépek.
Hirtelen nincs se kívül, se belül.
Mintha a világ volna egyedül.
Mintha az előbb volna az után.
Mintha túl volnék a haláltusán,
s innen azon, amibe behaltam.
Mintha keresztülsuhanhatnék rajtam,
és mindenem, ami feléled.
Mintha belélegezhetném a mindenséget.

Szelek hátán

Földre borulni, hajló ág alatt,
vízfakadást kutatni,

jó volt a végig érlelt mozdulat,
a napteherrel zuhanó gyümölcs,

magvak zizzenése,
sötétség érkezése,

fehér halak a tenger fenekén,
a tükör-égen korom-madarak,

utak, jelek, körök,
úszó csillagködök,
röglobbanás a levegő taván;

a legutolsó hegy túloldalán
jó volt repülni, szélre ülni fel,
égen és földön nem tévedni el.

Tenger alatt

A csoda nem, a rossz idő igen:

három napnál tovább,
ameddig meg nem haltak,
villámcsapásnyit még azon is túl.

Jöttek, mentek, feküdtek:
kövön, fűvön, havon;
az Óperenciás-tenger alatt.

Nem a kedvük,
a hangjuk ment el. Az érverésük
melege tartott három napon át.

Utána volt a gond,
hidegek árapálya
szemek és szájak szegleteiben.

Alig dadogtak, nézték kancsalul
az eget, amíg rájuk nem szakadt,
és nem volt itt, és nem volt odaát.

És, és, és

Az égi rajzok nem mozdultak el,
csak szén a szénről, kéz tört le a kézről.

Eső futott a lég kincseivel
oda, ahol fonák földmélyi koronák
ága-bogával fogóznak a fák,

és minden ág hegyén
szemernyi fönnakadt,
és elindult a törzs felé a fény,

és rajzok sík egén
egy ív: a mozdulat
a földre küldte sugárerejét,

és szénre szén nőtt,
kézre forrt a kéz,

és felfedezte minden tört egész
a változások csillagrendszerét.

Itatós

Hegyek, havak között, az ég felé.
Gyalog. Szakadtan és törötten.

A föld miatt, ami még senkié.
Fenyők miatt. Gyökértelen,

maroknyi félelem, beszédre termett,
meleg valóság. Mozgott csak, nem haladt,

és nem számolta, hányszor haldokolt
más rajzú fák, más ízű föld alatt,

hányszor gyúrta az álom itatósát
a tájban, ami nem volt semmije,

hogy mag és hús helyett
legyen mit ennie,

hogy legyen ég, és föld,
és puszta mozgás.

A könnyűség

Mennyire könnyű egymásról mesélni
az ezeregy levelű fa alatt
vivő ösvényen, amiről letérni
gyengénél is gyengébb az akarat;

mennyire könnyű, elviselhetetlen,
egymásban élni, mint erdőn a köd,
ahogy az ágakon előre lebben,
és megpihen az odvas fák között,

oly egyszerű a hús utáni áram
zsúfolt vizében egymást érteni,
és tudni pontosan: a 'rád találtam'
ezeregy száraz jelentése mi;

tudni miért, mi űz el, mi marasztal,
az ég alatt alig néhány arasszal.

Szép üzenet

Ne adj feledhetetlent, fontosat.
Egész kicsit se erőltess magad.
Egész kicsit se nézd a szemsarokból:
másik mit gondol.

Egyáltalán: ne adj. Annyi se kell,
amennyit gondolod, hogy elveszel,
amennyi gondolod, hogy jár nekem.
Csak lélegezz szépen tovább,
szívem.

Időmilliomos

Óra kondul, nem számolom, hányszor.
Fordul az árnyék, nő a fű, hiányzol.
Loccsan a víz, híd hajlik, hattyú moccan.
Mi történt, most miért nem visszakoztam.
Haj hull, térd fárad, szem világa tompul.
Már nem veszettül, nem is átkozottul,
csak egyszerűen látni szeretnék.
Ráérek.

Reggeli kérdés

Ma ki utazik el, ma
ki néz hosszan utána,

hogyan szakad vagy foszlik
a tegnap cérnaszála,

ki fűzi tű fokába,
hány öltés kell a szívig,

hogyan verjen, míg a testet
a fű közé terítik,

hány öltés kell a színes,
a képeslap-magányhoz

fércelni annyi véget,
amennyi még lakályos,

amennyi tengerekben
a cseppet nem takarja –

hány öltés kell a szélnek,
hogyan az eget bevarrja?

Tenor, bariton

Kell egy, aki szép, és rá lehet fogni mindent.
Elmegy, visszajön, bolonddá tesz minket.

Kell egy, aki könnyű, és jólesik néha.
Rá lehet fogni azt is, hogy léha.

Kell egy, aki fél, és kérdi a holdat:
tegnap mi volt, mi legyen holnap.

Kell egy, aki sok, aki semmi és minden:
megfojt, ha nem kell, ha kéne, rég nincsen.

Kell egy, aki ég, és egy, aki lobban,
hogy itt heverhessünk darabokban.

Harag

Haragot könnyű tartani
ujjhegyen, bordarácsban.
Sötétedik, mint őszi must,
minden cseppje hibátlan.

Minden cseppje árnyékokat
terít a puszta földön.
Szakad a fény, figyelem és
sietve összeöltöm.

Csupasz ág, száraz napsütés.
November végi felleg
mélyén mocorog az idő,
mióta rejtegetlek,

mióta nem nyitom a múlt
törékeny ablakszárnyát,
nem is történik semmi –
még eső sem szitál rád.

Alkalmazott grammatika

A munka helyett arra gondolok:
mennyire jólesne a szád.
Ha meglátnálak valahol,
hogy repülnék hozzád.
Más ilyen helyzetekben is
nagy gonddal végzi dolgát.
E remek alanyok nyomán
tárgyasul az ország,
hol halni nem, csak élni kell
határok nélkül éppen,
míg mosolyogva süllyedünk
a végnélküliségben.

Lazítás

Lehet, hogy az jó, mikor véged,
és szó sincs arról, hogy kivéded;

megérkezik, majd eloson
az alkonyati peronon,

ahonnan kigördül a múltad,
marad a frissen felvonult had:

a kockaszív, a kockaének.
A szenvedélykockák beégnek,

száll pernyecsend, a végtelenben
a gyertyasínpár összecsuppen,

a fellegekbe síp hasít
és cseppje hull a sűrű égnek,

az éj lazítja tagjait,
az itt maradtak összenéznek.

Nyitás

Idegen házban várom az éjfélt.

Béketűrően bánok magammal.
Sürget a kérdés: hol vagyok otthon.

Fújom a füstöt. Lassabban szabdál
haszontalan darabokra a csend.

Kedvelem magamban az idegent,
bár véleményét ritkán, ha osztom.

Amikor úgy érzem: betelt a mérték,
szívemben újabb kamrát nyitok.

Szép lesz a vérem. Ömleni fog.

Tárgy és tekintet

Felkel a nap, megcsillan egy pohár,
fény hull mosatlan, szép szőlőszemekre.
A hintaszék, mint széteső ereklye
messzi sarokban, érintetlen áll
egy ideje. Mióta észrevettem,
nádból fonottan, hajlott-mozdulatlan,
úgy tesz, mintha még mindig egy darabban
élne. Ezek vagyunk mi ketten:
tárgy és tekintet nyugalma, ha végre
már egyiküknek sincs rendeltetése.

Merészen

Reggel eszembe ötlik a kés.

Mennyire vékony, mennyire fényes.
Értek kicsit az élezéshez.

Nem rágondolni nagyon nehéz.
Ezenkívül most semmi gondom.

Hátha eltűnik, ha kimondom,
s ígéretteljesen indul a nap:

tükörbe nézek, attól sem tartok:
a másik moccan hamarabb.

Hasadék

A víz színén időzik egy madár:
fekete, hosszú láb, lágy sárga toll.

Körötte kusza ég, sás, káka, pár
fehér teherrel úszó dús csokor.

A víz színén hullámot vet a föld
kesernyés ízét oldó levegő,

fekete hosszú percbé percet ölt
a lassan változó sugárerő;

madár halad a villogó vízen:
kettészakad a fényes végtelen.

Voodoo

Értelme nincs, de megteszem.
Vetetlen ágyak, képletek.
Homorú álmok, gyenge szem,
a bosszúság, hogy féltetek;

kenyérhaj órák, szárazak,
emlékezés, egy csésze tej,
szórakozottan mártalak:
voltál leszel voltál leszel.

Utca, ház

Nem alhatok: megöl a félelem.
Semmi se lesz, ha rám talál a reggel;
csak utca, ház, rongy, víz és élelem,
és be is érem akkor már ezekkel;
boldog, kövér, jól öltözött leszek,
fel-alá naphosszat a placcon,
színes, akár a többi jelmezek,
ha épp nem alszom.

Parancsolat

Miért ne lopjak, miért ne csaljak.
Kivájják hitvány szívem a varjak.

Miért ne öljek, miért ne lassan,
miért gázoljak derékig gazban,
korgó gyomorral, kopogó szemmel,
örök, holdkóros, szent szerelemmel?

Szállnak a lombok, nézek az égre.
Szédít a felhők szárnyverdesése.

Életgyakorlat

Amikor csikordul, zörög,
elhordja az előre
odakészített rózsát,

amikor tajték, jégcsatak,
patkószeg hull, lovak
kötőfékét csomózzák,

amikor felhő gégefőn,
a kémlélés heve
a szem árkát elönti,

életgyakorlat, halálfélelem:
úton-útfélen új
ismeretséget kötni.

A jó szó

Volna egy jó szavam, ha szükség
volna ilyenre itt, de nincs.
Erre jönne a tincs, a kincs,
a kilincs, a bilincs, a lincs,
arra pedig a barna rög,
görög, pörög vagy dübörög,
dobban vagy koppan,
aszerint, hogy a ki nem mondott
szavaktól koporsómban éppen
milyen kicsire zsugorodtam.

Sörök, örök sörök

Egy sör még nem a kezdet, nem a vég.
Nem veti a keresztet rá a nép.
Egy sör korsó jövő, pohár kaland,
bohókás úttörő, brigant.

Két sör igaz barát, haver,
nem kelleti magát: vedel.
Két sör sztorik hada, csipet-csapat.
Magával rántana csapot-papot.

Három sör pedzi már a varjakat,
hogy hány ló, hány határ, hány part szakad.
Négy sör a kezdet és a nap heve,
vasvillapengetés szállong vele,

öt sörnél felmerül a Don-kanyar,
hat sörnél talpra áll a rab magyar,
hét sör hintó, hajó, tengernyi vész,
nyolc sör a kuncogás, a hengegés,

kilenc sör bökkenő, hogy hányadik,
tíz sör rezel, paráz, bujálkodik,
tizenny sör hadar: megyek-jövök,
a többi eltakar – sörök, örök sörök.

Intés az őrzőkhöz

A tartalékolási kézikönyvben
nem szerepel a reggel,
mikor a vert sereggel
e versben kikötöttem;

hiába informált a század,
hiába fő szempont a béke,
valami kontár félremérte
a tartalékolási lázat:

ha csak ólomban, celofánban,
lemezen vagy a bankban,
hiába kérlek számon rajtam:
hol mit találtam.

Katasztrófaellenőr

Csukott redőny egy régi házon.
Szurokkal-mézzel mázolt vászon.
Kopott fatörzs az utcaszélen.
Kabátzseben hintázó érem.
Mindenki jó barátja, senki.
Parancsra tud sírni, nevetni.

Ismer pecsétetes krónikákat.
Komisz, ha úgy esik, hogy árthat.
Mennyekbe száll a déli napban.
Csapatban él, mozdíthatatlan.
Hazug, ha tartja kedve-kénye,
ha bírja eszmegyűjteménye.

Mindenhol asztalfőre ül.
Ha magányos, sincs egyedül.
Övé a csontok muzsikája.
Ritmusra hull a haja szála.
A szája széle rímre görbül.
Kinéz minden lopott tükörből.

Minden kút fenekére lát,
s nem ismeri saját magát.

Alapdolgo

Az alma íze és az óra hangja.
A fellegvonulás, a merre vagy ma.
A honnan fú a szél, hová sodor,
mit tervezel, kivel találkozol.

A sok betű. Napom velük kitöltöm.
Kiegyenesedik a hát a földön.
A tíz ujj, két tenyér is ellazul.
Ha elaludtam, szólíts magyarul.

A mögöttes tartalom

Azért zavar a kinti zaj,
mert idebent kibontom,
vagy csak a dobhártyám dobol,
mert nem lehetek otthon,

mert minden ingóságom itt
a legszigorúbb rendben,
de hol a megingathatatlan
lélek bennem,

amire támaszkodva már
leírhatnám: szerelmem,
anélkül, hogy azt érteném:
szeretsz, nem?

Kíváncsiság

Reggeltől estig
ordít rólam a
valamit mondanék;

keskenyedik
az ésszerűség ajaka;

tudni szeretném:
amit elveszítetek,
ki viszi haza?

Elkerítve

A kertet rejti könnyű lomb,
ezért, hogy nem látsz ki belőle.

Körben rohansz és helyben állsz,
nem jutsz sem vissza, sem előre.

A kertre szörnyeteg vigyáz,
ki szörnyeteg, az sem jön erre,

csak nappal és csak éjszaka
hull, hogy figyelmed elterelje

a kertben élő többiek
lélegzetéről, illatáról,

és hull az álom, hull a hűs
feledtető, mákszínű zápor.

Nem változik egy árva perc sem.
Fehéren ül a fény a kerten.

Elő kutatás

Lehet, hogy minden adott főben
azonos számú emlék fér el,
hogy nem görnyed alatta senki,
senki nem éri be kevéssel,
kérdés csak az: milyen a távlat,
a rész mit művel az egészsel,
s mennyire pontos, tárgyszerű
a pillanatfelvétel.

Szakvélemény

Könnyű a dolga annak, aki várni tud.
Akiben nem kelt légszomjat az alagút.
Aki örül, hogy lába, karja, szíve van.
Aki keveset, de halálos biztosan.

Könnyű a dolga annak, aki lát.
Látja a szakadék fölött saját magát.
Látja, hogy miért nem zuhan bele.
Akinek van dühe, de bír vele.

Könnyű a dolga annak, aki tenni mer.
Aki a tettezhöz nem tanakszik senkivel.
Aki ha lép, nem vissza vagy tovább,
mert itt is, ott is csak a pusztaság.

A gazdát bekeríti háza

Folyik az élet,
köd utánam, köd előttem.
Gyarapodik az ismerős
sírok száma a Házsongárdi temetőben.
Gyarapodik az ismerős
hangok szél-hordta kórusa,
aminek egyszerre fehér
és égető vörös a tónusa.

Folyik az élet.
Értetlenül tűrni kell,
hogy az egyetlen biztosat
nem lehet önként megosztani senkivel,
hogy az egyetlen biztosat
mindenki másként osztja be,
de nem tudhatja: pontosan
mi itt a legfőbb érdeke.

Kémia

Mire várok, mit miért cselekszem,
miből faragom új s új keresztem,
miből kovácsolok magamnak ketrecet,
én, szerkezet?

Mi rejlik hitvány hősi alkatomban,
hol nyikorog, hol túl olajozottan
közlekedik mindennapok kaján,
torz talaján?

Mitől függök – mindig más feladatkör
szerint vezérelt másik szerkezettől,
nem tudni: itt vagy ott fogy hamarabb
a célanyag,

nem tudni: itt vagy ott alakul át,
képez gyanakvást, kételyt, babonát,
kölcsonhatásba lép a környezettel,
s az többé nem ereszt el.

Operett

Vannak fontos és roppant fontos tények.
Jelzőbóják a sáros forgatagban.
Adalékok ahhoz, hogy a fogatlan
sors már senkit sem tép meg;

vannak tömény siker-garádicsok,
vasakaratból pattintott kapuk,
villámmal írt beszédek a hazug
csillagok ellen, győztes farkasok

a neonfénytől kormos ég alatt,
irdatlan oszlopok, pillanatképek,
szakértelemmel föl vitt festékréteg,

csak a világ szélei foszlanak,
csak a világ szíve közepe vásik.

Hajszálnyi út sincs az élet taváig.

Aranykürtök

A pléhlavór, a mosogatókagyló,
eperfalomb a hátsó udvaron,
minden tetemnek egy-egy kis alom,
a biztos vég után kicsit vonagló
ízeltlábúak sziromágy alatt.

A nyári konyhában a büntudat,
hogy a sötétség csak nevet, nevet,
és ont magából kék-zöld fényeket,
földről száll égre, szénfekete porhó,
miatta hajt fejet a napraforgó,
miatta sodródik bogár, darázs feje,
játszik a szél, az éji szél vele,
míg bent a házban újszülött-sután
üveghang kél a vásott zongorán,

aki az ágyon alszik, rándul egyet –
a párkák éppen sárkányt eregetnek.

Műfajmeghatározás

Bizonyos kor előtt az ember
mindenre hajlamos,
de cselekedni nem mer.

Bizonyos kor után a szemben
kialakul a „többé semmi sem
történhet szebben” szűrő.

Bizonyos kor előtt a válság
annyira zűrös, hogy a csatabárdot
inkább elássák.

Bizonyos kor után a fal
valahogy szublimál.
Ezt úgy nevezzük:
hattyúdal.

Tilaka

Vannak helyek, ahova ritkán hull a fény.
Az álom végén, ébredés legelején.
Helyek, ahol nem száll az út pora,
ahonnan nem indulunk sehova.

Vannak helyek, ahol a kép kerek,
de mintha vízből volna: szétpereg,
ha pusztá kézzel érinteni merjük.
E helyeket a homlokon viseljük.

Aztrál

A határon túl nincsenek
színek, szagok és ízek.

Nem szólnak,
állnak rendületlenül,
egész sereg:

a teret összetartó
pálcikaemberek.

Itt pihe száll,
búcsúzkodik a század,
csont-sárga nap inog vörös fonálon,

siklasz a hűvös levegőn
és árnyékok nem megy
oda utánad.

Meteor

Hosszú napok jönnek.
Nem jók és nem rosszak.
Csak a két pillantás közötti
függő idő lesz egyre hosszabb.

Kék gomolyag a nap:
nem süt, ha belenézel.
Nem sejteti veled: a föld
hogyan sodródik az egészszel.

Szél fú, por útra kél,
két fűszál összehajlik.
A magas égről kő zuhan
barázdált tengeraljig.

A fák fölé terítve

Kihagyott lélegzet után
vissza nem térő álom.

Makacs, monoton dallamok
messze futó fonálon.

A volt folyton lenni akar:
mindenki élni hagyta.

Ma zümmög, holnap zakatol,
kirobban a szabadba.

Megfeketül levegő,
tegnapi lesz az íze;

mi pedig csendesen fogyunk
a fák fölé terítve.

Falevél

Zöld, sárga,
barna, szürke,
nincs.

Elmúlt idők
borzolta drága
tincs.

Élet, erő,
selyem, tollpihe,
bársony.

Smaragd, topáz,
achát függő
az ágon.

Vonalak
szövetsége,
rend.

A teremtés
követe
idelent.

0. A Bolond

A Vigyázat, omlásveszély!
táblák egyszer csak elmaradnak.
Egyenes út emelkedik, kétoldalt
legördül az ablak.

Kétoldalt legördül
a rosszat sejtés fóliája. Figura
kiszáll, megy, mindegy neki
hány szél cibálja,

mindegy hányszor emelkedik,
süllyed a nap. Figura
megy, szemmagasságban
a fecskék Egyiptomba tartanak.

Lámpagyűjtés – 2008

Vendég

Bizalmatlanul, eleitől fogva
csak abban hittem, amit fogvacogva,
konokul, csendben, türelemmel
tarthattam szemmel.

Ha félttem is, izzott az ég felettem:
nappali fényben haltam és születtem.
Szemet szemért, fogat fogért nem kértem:
köszöntem, mikor könnyen véget értem.

Tárgyak, szabályok, számok záporában
örültem, valahányszor embert láttam.

Gyűjtöttem felleget, göcsörtös ágat,
csodatevőkről írt litániákat;
a féltett kincset mind elvesztegettem,
s ha ütöttek, nem ültem szárnyszegetten.

Visszatekintve végül azt remélem:
nem éltem csupán vízen és kenyéren,
de tüneményen, amit kóborolva
láttam a lángoló csipkebokorban.

Vakvágányon

Napközben nem jut eszembe: végül
porból vett testem csendben megkékül,
nádszállal mértéket vesznek róla –
hiába hívlak segítségül.

Napközben nem jut eszembe: édes
ízednek semmi köze az éghez,
hozzáhúlsz lassan, eltűnsz alóla –
ez egyre inkább esedékes.

Napközben folyton az időt mérem,
túljutok néhány apróbb veszélyen,
féltem a bőröm, reszketek érted –
a lehetetlent megígérem.

Napközben érek, valóra váltom
álmaim, kifejtem elvárásom,
gondolok nagyot, lépek merészet –
vakvágányon.

Ideál

Ártalmas tréfa végül az egész.
Pont az a gond, hogy nem csüng le a kéz.
Nem lágy az emlő, melege se száll.
A bűvös-bájos, selymes szerkezet
egyetlen kulcsra jár:
képzeletünkből csodákat facsar
a láthatáron torlódó halál.

A leghalkabb szó

Bajban vagyok, mert nem zavar a baj.
Hanyagolom a rám bízott figyelmet,
a mérleg állandó egyenlítését,
az ígéretből termő kerteket.

Hanyagolom a képzelet világát.
Nem érdekel, mikor mit álmodok,
mit állítok középre ellenfényben,
mondok hátrányos megvilágításban.

Bajban vagyok, mert minden eltörött.
Nem érdekel, hogy csak szilánkra lépek,
és minden pillanatban rész-egész
vonatkozások ötlenek élém;

nem érzem azt: a világegyetem
lélegzetével egy a szuszogásom,
nincs magasabb cél, végső küldetés,
vigasz, bocsánat, igazság, szerencse,

nincs érdemem, csak életem-halálom,
egyetlen iránytűm: mitől nem félek,
mikor, mennyire, mitől rettegek.
Hogy hálni sem jár majd belém a lélek.

A Szondy utca

A Szondy utca képzeletbeli:
titokban, lábujjhegyen járok arra,
mintha valaki más volnék, bizalmas
küldetésben.

Homlokzatokról leltárt készítek,
nyitva felejtett ablakon benézek,
mintha valaki, amit látok, ésszel
rendszerbe fogná.

Sehol egy árnyék. Állok egyedül,
táguló szemmel bámulok a napra,
mintha valaki értené: miért süt
ilyen féhéren.

Várok, ameddig megolvad a kő,
páros, páratlan oldal összelábad,
mintha valaki azt álmodná: eltűnt
a Szondy utca.

Kíváncsi arccal

Mint aki úgy érzi: megérdemelte,
cserébe szomjért, fáradtságért,
kidöntött fákért, beszakadt
padlásért, pincegádorért,

mint aki úgy érzi: kibírja még,
idegen földön, ismeretlen nyelven,
esőben, sárban, suta jelbeszéddel,
térkép és bot nélkül a tengerig,

mint aki úgy érzi: gondját viselték,
mert sorsa nem lett ágyútölteléké,
nem tömtek vele nyirkos réseket;
az erdő szélén békésen elalszik,

mint aki úgy érzi: kísértetek
kíváncsi arccal hajlanak fölé;
élettől súlyos csend honol a kék
hegyek közötti térben,

mint aki úgy érzi: a verítékkal
emlékezete szívároga a földbe;
amire néz és amit lát magában,
az egyszer kifordul, kitör, kihajt,

mint aki úgy érzi: valami még
a teremtés után bevégezetlen,
van rendelés, erő, cselekedet –
nyújtok kezét.

Gyűjtogatás

Nem leszek többé életbiztosítás,
óvóhely, háló, kegyeser.
Ez egyszer hadilábon állok a
felebaráti szeretettel.

Ez egyszer hadilábon állok a
felelősség és komolyság ügyével.
Bármely szellemi tápláléknál
százszor jobban ízlik az étel.

Mi több, az észleléssel is
ebadta rosszul állok.
Szememre tapadt valami
eufóriás magánhályog.

Kart karba öltve sétál bennem
akarat, gyengeség, harag, nosztalgia.
Nem bánt a kudarc, a sikert
sem kívánom már annyira.

Kart karba öltve állok szeszben
eltett emlékeim között a véggel.
Egyikünk doboz gyufát szed elő,
és kipróbáljuk, melyik hogyan ég el.

Gyönyörű

Gyönyörű például a fáj.
Gyönyörű a muszáj.
Az út, mentiben kétfelől
a tilalomfa-táj.

Gyönyörű, üres felület.
Hányadszor elsimítva?
Tenger homokban hány tekercs?
Előkerül? Aligha.

Gyönyörű, hosszú ölelés,
az értelmetlen ellen.
Csak éppen látni, hallani,
felismerni ne kelljen.

Gyönyörű, vége-nincs mosoly:
a semmi helyén.
Nem ringat, nem tart, nem sodor:
csak enyhén.

Gyönyörű például a bog,
ha csokorra kötötték
szíved fölött, mert nem dobog:
szép, virtuális emlék.

Szép, virtuális búcsúszó,
habszivacs díszdobozban,
mielőtt szájról szájra száll,
vagy a fogakhoz koccan.

Perspektíva

A világ szélén álmos tekintettel
igyekszem elgondolni: mi lett volna,
ha anyám nem ír levelet apámnak
másnap reggel.

A világ szélén higgadt fejjel értem:
törölhetetlenül kirajzolódom
a hozzám kapcsolódó változások
szűk terében,

akkora helyen, ami hajszálcsőben
képződik folyadék és fal közt,
vagyok az idő ellen szemlélődő
rögzítő eszköz.

Altató

Minden kialszik. A konyha kihűl.
Kenyér a kés mellett elszenderül.
A morzsák egyként elalszanak.
Kettéválik egy cukordarab.

Mindenki alszik. Nincs hely e kívül,
hol békésen szuszoghatnál egyedül,
hol kenyér mellé bújjik a kés,
oszlani képes a rettegés,

még ha csak annyi is, hogy a cukor
darabja szétválik, szétvándorol,
hogy jön a hajnal, és a kenyér
elmorzsolódik fényeinel;

hogy jön a léghuzat, és lesöpör,
törmelék már, ami benned tömör,
a légzés mégis ringat, emel,
teszi az éj, amit tennie kell.

Szuszogj hát békében, kis morzsa-nép,
terített asztalon szélhordalék.
Álmodban földet, vizet hozol –
a kelő nappal fogyatkozol.

Születésnap

A magyarlakta peremén
harminckét éves lettem én.

Korom

korom

mint létjelentő pernye, száll.

Mókázik velem a halál.

Legyint

s leint:

megülni, nézni, mint terem

a lány balkáni berkeken

babér'

babér,

vagy mikor fél világ figyel,

viasz szárnyakon szállni fel –

mesés

esés.

Harminckét évem fölcsavart,

láttam, milyen a „kard ki, kard”

magyar

agyar,

éreztem, milyen dohszagú

a csöpp, amit a honfibu

s kereszt

ereszt.

Láttam, hogy hajt a limlomon
hasznót a büszke lilium
muszáj-
uszály,

a virágnyelv mily messze ér,
hogy lesz a moslékból kenyér,
ha lép
a nép.

Harminckét éves lettem én,
sokat éltem mesék tején,
de már
e kár

csak abban áll, hogy védhető,
statisztikákat éltető
kis ok
vagyok.

Emlékdal

Vonatdöcögés, huszadik század.
Talpfától talpfáig megyek utánad.
Hangyaboly, kutyatej, cement és mész.
Ház, növény, szuszogó lény csenevész.

Vasvázak, szövetek, rostok, csontvázak.
Csupa csend, csupa por, csupa alázat.
Leszálló pálya, felszálló pálya.
Világmindenség rozzant pajtája.

Nem őrzi senki, nem állnak lesben.
Elég egy érintés, hogy összeessen.
Nem mozdul más, csak az árnyék benne.
Álmaim összekent képe lenne?

A daruk sárgák, a hinták kékek.
Piros az égbolt, az arcok fehérek.
Tapsra vonulnak, tömötten állnak.
Tehetetlenül ministrálnak.

Aki visszalép, nyomtalan elvész.
Kontinentst ölelő szemfényvesztés.
Ügyesen álcázott ókori gályák.
Aki felszólal, szinkronizálják.

Hallgass. Kapsz cukrot, húst, kenyeret.
Húzd meg magad, amíg lehet.
Ruhát is adnak, újat, szépet.
Boldog tömegben érhetsz véget.

Ne bánd, hogy tegnapod, holnapod nincs.
Az eszme csillagára tekints.
Nézd, hogy járja útját az égen!
Dolgozz pontosan, élj észrevétlen!

Némulj el, vakulj meg, süketülj meg.
Mintha nem rándulna benned ideg.
Légy tudományos, haladj a korral.
Küzdj mosolyogva, korgó gyomorral.

Ne ostobáskodj, ne szidd az eget.
Amikor ideje, nemzz gyereket,
amíg csak bírod. Ez feladatod.
Ne hidd, hogy bármikor feladhatod,

mert gondolkodáson volna a sor,
vagy mert fölfeslettél valahol,
tótágast állt az eszményi oltár,
s szeretnél az lenni, aki voltál!

Döcög a vonat, torz szülemény.
Száll a síkon a gyér fülkefény.
Nyílik a föld, mohón felissza.
Talpfától talpfáig szivárog vissza.

Kerül minden

Nem tudom, hogy lélegzem, vagy lélekzem.
Végek között mozdultam, vagy fékeztem.
Választottam, vagy csak kettészakadtam.
Lék vagyok, vagy töltelék a szavakban.

Sík mezőben jobbik felem mit fájlal.
Mire várok hajam minden szálával.
Mitől hull el, mitől őszül egy-egy szál.
Mókás kedvű képzeletem hol kószál.

Hova hajlok forrásvizet kortyolni.
Mi ez a sok felaggatott lom, holmi.
Ősgerincek múzeumi műfényben.
Kerül minden, mikor nincs rá szükségem.

Könnyű vagyok, mint a fölfújtt nejlonzsák.
Atomokban leng bennem a boldogság.
Kivetítve nagyon szép az árnyéka.
Bolyhosodik üres szívem tájéka.

Kínrím

Ismét túl anekdotikus:
gyér fényben fürdő, zöld szobasarok.
Meghökken minden pillanat:
ha elmúlt, nyugodtan meghalhatok.

Arcomba vág éleivel
a már fel nem fedezhető világ.
A folyó mindkét partján állva intek
magamnak, hogy indulhat tovább.

Viszonylag minden rendben,
nem vagyok még szenilis.
A széles réteken glédában álló,
felgöngyölt szívek egyike ez is.

Figyelmem lekötik
a szél terelte felleghalmazok.
Így látszom elfeledni azt,
hogy teljesen hiába halmozok.

Angyaljárás

Idegen város légüres terében
hirtelen megfordult az érem.
Álltam kíváncsian, újszülött-kábán
éjfél után, a kora őszi járdán,

s mint akit önmagánál nagyobb baj nem érhet,
mondtam a magamét, halmoztam elvet, érvet;
osztottam-szoroztam, hogy vétkem enyhe.

Csoda, hogy nem emelkedtem a mennybe.
Csoda, hogy nem ragadtalak magammal.
Az úton átsuhant egy angyal.

Ha nem akarom, nem is hiszem el –
gondoltam. Kiderült, hogy létezel,
de üveg mögött. Múzeumi árva.
Ünnepi nyitva tartás: zárva.

Ünnepi zárlat. Hogy lehettem éber?
Fogytam és gyarapodtam egy mesével,
aminek ma sincs eleje, se vége.
Se békessége.

Buszmegálló

Gipsz, olajfesték, dobozok között
szállásra leltem egy sarok-szobában.
A napfény tárgyról tárgyra költözött.
Vártam, mikor veregeti a vállam.

Kivilágított cégtáblák alatt
sétáltam boldogan, míg meg nem haltam.
Néztem, hogyan dagasztják a sarat
eső után a madarak a parkban.

Álltál a szobám karton-káoszában,
megkockáztattad: segítsz berendezni.
Gondolom, meghatott, hogy nálam
ennyire elvadult a semmi,

majd lent, amíg a kilencesre vártunk,
ismerős jött, és fél lépésnyi térrel
szép, új világot alkottál nekünk,
hol kettőnk közül csak az egyik fér el.

Rövidzárlat

A Múzeum körúton láttalak.
Vidáman szállt a gyorsétkezde gőze.
Mintha a sok ázott járókelő
hirtelen az agyamban kergetőzne.

A csomagolós nagyjeleneten túl
két-három rövid mondat sem jött össze.
Sehol sem voltál, senki-semmi voltam,
a mászkálásnál nem futotta többre.

Miközben nálad romba dőlt a díszlet,
az volt a gondom: kell-e liszt a babba.
Sütött a nap, a fellegekben éltem,
nem súgta semmi: most maradsz magadra,

most méreget a virtuális térben
legérdekeltebb női olvasód.
Most kiderül, hogy nincs sem igazad,
sem jogod, sem igényed, sem valód.

A Múzeum körúton este volt.
A könyvesbolt kirakatához bújtam.
Néztem a megsárgult térképeket.
Nem volt hozzád csatolható a múltam.

Babona

Nem igyekeztem gyorsan kiheverni.
Ráadásul a tél is beköszöntött.
A házak közt füttyült a szél, vidéken
több helyen villanyoszlopokat döntött.

Bennem is szép számmal heverték
átlátszó oszlopok a csupasz földön.
Időnként jót toporzékoltam rajtuk,
mert inkább csak belülről nyűgölődöm,

mert inkább csak kívülről nézelődöm,
mintha az agyam ablaküveg volna,
én itt, az életem mögötte, védve,
kockázatmentesen becsomagolva:

vékony szelet állati eredet,
csimbókban lóg az életosztón rajta,
szeli az erkölcs langyos pácvizét,
az akarata olyan szabad-fajta,

mely attól egyedi, hogy visszaretten,
ha valahogyan önmagára lát.
A telet ma sem könnyű elviselni.
Cipellek, mint pogány a babonát.

Ülök a szélen

A nappal hollófényű lett.
Ülök a szélen nélküled.
Számolgam a horpadt földön
heverő életképeket.

Próbálom összehordani
azt, ami nincs: a képletet.
Az üres foltokat kitöltöm,
így én sem vagyok az, ami.

Ülök a tollas áradásban,
egyenletesen hollófényeződöm.

Vándor téli dala

Az idő száraz bokrain
felgyült a hó.
Várakozás helye,
tanácstalan tévelygőnek való,
vagy bölcsek szikár, szigorú
pihenő kertje vagy –
üres, fegyelmezett –
most hagytad el
lángoló jelmezéd?

Az idő száraz rögein
megült a dér.
Távolba nézés helye ez,
vas vassal és kép képpel összeér.
Siklik a penge, széttörik
a képzelet,
minden a földre hull –
az emlékezés vánkosa
fejed alá simul –

alvadj, ne félj.

Élni és halni

Milyen vagyok és milyennek születtem,
ne döntse senki el helyettem.
Ne adjon senki jó lovat alám.
Ne ám!

Merre indulok, meddig és miért,
ne félje senki, aki jobban ért
az élet dolgaihoz. Élje!
Rám ne cserélje.

Milyen valóság napja süt le rám,
hol a helyem, mikor tartsam a szám –
hímmel és hámmal ne példázzák nékem.
Magamtól is megértem.

Nem kérek semmit, de azt konokul.
Az én hazámban szabad ég az úr.
Ne óvja senki egészségem tőle.
Élni is, halni is tudok belőle.

Türelmetlenség

A nap végét a kezdet kezdetére.
Azt, aki kárörömmel néz az égre.
Az elharapott szót a vádló ujjra.
Azt, aki végez, és nem kezdi újra.

A tudatalattit az öntudatra.
Azt, aki álmodik és letagadja.
A tiltott gyümölcsöt a tű fokára.
Azt, aki esküszik a boldogságra.

A kötöttségeket a tiszta szívre.
Azt, aki elvek hajthatatlan híve.
Az örök életet az üdvösségre.
Akasszátok fel végre.

Hivatás

Alkoss valódit, fennköltet, szépet.
Okítsd, de szórakoztasd a népet!
Adj fel a bölcsésznek rejtvényt bőven.
Szenvedj eleget, halj meg időben,
tüdővészből, vagy étlen-szomjan,
sántán, vakon, kiátkozottan,
fúlj a tengerbe, akasszanak fel,
taposson össze kattogó henger;
homályban, vészben légy kristálytisza,
a múzsa csókját varázsold vissza,
bohóckodj, bókolj, fejezd ki hálád,
hisz nyilván megfogtad Isten lábát:
lettél már éltedben halhatatlan –
és összes műved sem marad
kiadatlan.

Káprázat

Két szemem, kész csoda, hogy látok.
Derűsen hagyatkozom rátok.
Ahogy felteltek fénnel, úgy telik
színültig valósággal életem.
Halálig nézhetem.

Koponya, mellkas, csoda, hogy bírjátok.
Lélekszakadva rohanok hozzátok.
Ahogy elül az ár, lehül a levegő,
úgy csihol szikrát húsból az erő
a tények ellen. Két lángoló üreg
a végtelenben,

hol minden csupa mélység, szirt, szoros.
Csont, fény, üresség: fájón otthonos.
Valóság, tények – zúgó rengeteg.
Miféle káprázatot kergetek?

Gyanútlanul

Csak forrj, szilárdulj, újulj makacsul,
mint aki teste minden rezzenésével
úgy létezik, hogy elfelejti:
meghalni tanul.

Törj és hasadj, csikarj és gyarapodj,
bámulhatsz közben szédülten az égre.

Hivatkozz becsületre, büszkeségre –
világostromló építményeid
az érverés úgy söpri félre majd,
mint sós hullám a rossz papírhajót –

de addig is nyugodtan elrobbanthatsz
pár cigarettát, szólamot, sirámot,
szent ügyet, könyvet, puskaporos hordót –
gyanútlanul.

Javíthatatlan

Tudom: valahogy révbe érek.
Végighajtok az égi lankán,
megtorpannak az életévek
anélkül, hogy itt abbahagynám
a levegő ritka szálain
fönnakadt képek bámulását,
anélkül, hogy néhány nyurga rím
árnyékában helyem kiásná,
megfordulok a bolygók között –
örökös lassú átutazó –
felhalmozódik csillagközök
mélyén az idő, völgyben a hó;
anélkül, hogy itt fölmerülne
napok mélyéről a fényhiány,
anélkül, hogy az ólomszürke
ezüstre válna a kés fokán,
végigsétálok, mint kötélén,
hajnali eszmék érrendszerén,
legombolyítom, végigélem
mindazt, ami sosem voltam én –

Tudom: révbe soha nem érek,
megpihen egyszer földön a hát,
kirajzanak az álomképek,
a szem visszapörgeti magát,
a kéz ujjai elfelejtik
érdes fatörzsek történetét,
bokában ahány ösvény rejlik,
kígyózva ágazik szertesét,
belesimul ágyék a rögbe,

hajszálgyökér-bozótot növeszt,
csak a száj moccan könyörögve:
élet étellel hogy teszi ezt;
tele alvó maggal a homlok,
megakad benne majd az eke –
kiszabadulhatnak a gondok,
valaha felszínre érnek-e,
túljutnak-e az őszi éjen,
oda, hol minden olvadt arany,
vagy itt vesztegelnek a mélyben,
hol csak bolyongunk mindannyian?

Fehér

Fehér derengés, hányszor láttalak
szeszélyes ködfalak túloldalán:
tollpihe, nyíló árvacsalán
érkező, távozó lombok alatt –

fehér mező, tó tükre fagyban,
éjjeli lékben nyers telihold,
feledés ujja, játszva elold
pár dolgot, ami eloldhatatlan –

fehér idő, ki lépten-nyomon,
valahányszor csak rád bukkanok,
világítasz, mint csillagnyomok
drótoktól szabdalt égdarabon –

sebesen változó csigavonal
a véletlen zsúfolt színtengerén –
új és új hullámot zúdítasz felém
volt és lesz összetört kagylóival.

Fekete

Fekete idő: hosszú áttűnés,
két mozdulatlan kép közötti út.
Bazaltfalak tövén víz-vágta rés,
hova még őgyelgő sugár se jut.

Zárt labirintus, céltalan futam,
a légzés ismeretlen öröme.
Fekete idő, megleltem magam –
és nincs fogalmam, mit kezdek vele.

Ahogy itt lüktet – él még, láthatod –,
magába issza minden porcikád.
Megérti hol, hogyan legyen halott,
a forróságot hogyan hagyja rád.

Fekete idő, lassan megszokom
szélcsendes, szűkülő hajlékomat.
Kint fény csorog a zúgó lombokon
– és bátorságot ad.

Kék

Gyors kézfogástól kéklő reggelek,
halk köszönések rebbenő raja;
a rácsodálkozás feszes, kerek,
hirtelen tágult, mély szembogara;

friss pilleárnyék szikrázó havon,
kihagyott léptek hulló pelyhei,
szitakötőszárny, röpke alkalom
rendeltetésünk elfelejteni –

a láthatáron függő jégcsapok
távoli robaja, szálló pora,
miközben tűnő fényük még ragyog,
mintha a nap miszlikbe foszlana –

repülő fák és olvadó hegyek –
a kékben játszó tenger levegő
hullámai közt féltés tévelyeg:
a meztelenség nem feledhető.

Piros

Úgy közlekedsz, éjt nappá téve, mint
a föld gyomrában hömpölygő folyók,
feltarthatatlan belső rend szerint
jelentkezel, mint szó helyén a csók –

felöleled a félszeg levegőt,
a gond tornácán ülő képeket,
mert te merülsz fel mindenek előtt,
hozzád képest a fény csak lépeget –

szüntelen izzásod pántjaival
átfogod a sötétség áramát,
hidat terítsz, mely kalandozni csal,
mert úgy tűnik: sosem szakítja át

a pusztulás elemi ereje,
a szeles űrből zúduló halál –
piros zuhatag, úgy dacolsz vele,
mintha helyette is te omlanál.

Józan vers tavasszal

Ezt a kezet hogyan engedjem el?
Az ember végül mindent elvisel.
A szövetből minden csodát kivág,
kopottan feszül vállán a világ.
Arcába hűvös tény-eső csorog,
míg háta mögött fakó angyalok
vonulnak némán és lábujjhegyen,
mert képtelenség, hogy szárnyuk legyen,
mert képtelenség, hogy én nélküled,
de ésszerű – és megtörténhetett.

Egyszeregy

Éjjel menekült-táborokban járok.
Egy hete kitartóan zuhog az eső.
Figyelem, mire hogyan reagálok.
A sok bezárt gnóm mikor jön elő.
Meddig lapul gyomrom mélyén a kedvem,
csak mert mélyebbre ereszkedni nem mer.
Hogyan végezhet átvitt értelemben
újra és újra magával az ember.
Hogyan süllyedhet esővíz alá
megannyi féltett pillanatszobor.
Úgy mállik, mintha nem átallaná,
hogy az ár csupa remeket sodor.
Figyelni jó, csak semmit sem változtat
azon, hogy közben minden tönkremegy.
A szerelmet hiába, hogy áthoztad,
marad az egyszeregy.

Március, Róma

Az utcaképben egy-egy újabb rejtjel
vigyázta azt, ami megfejthető.
Bámultam, hogyan tartja keccsel
az ágakat a hűvös levegő.
Az Angyalvár előtt a hídon
egy lámpa feje lágyan elhajolt.
Alkonyodott, és nem maradt meg
feltartott ujjaim hegyén a hold.

A Császárok fóruma ahol indul,
cipruspark ült egy kupola tövében.
Kivilágított oszlopsorokon túl
az ókor váza lélegzett sötétben.
Fehér-fekete, csonka árnyak álltak
a dúsán omló villanyfény-sugárban.
Ha mérgeledöm, pont ilyennek látlak –
gondoltam –, és a múltból kísétáltam.

Még megkerestem – közel volt az éjféli –
a Spanyol lépcsőknél a csónakot.
Lefényképeztem Rómát lámpafénynél.
Kihalt terek nyugalma meghatott.
Álltam kicsit a Tevere zajában,
mint aki van, és semmire sem vár,
és nem repült, lent úszott egymagában
a hab között egy nikkellal számovár.

A túlparton, a mérleggel kezében,
egy homlokzaton Justitia ült.
Néztem, hogy tűri hófehéren, tétlen
az éji leplet, ami rákerült.
Néztem, hogy bomlik árnyékká a kő,
hogyan csúszik el az úttesten a fény.
Éjfél volt, és megeredt az eső,
és átzúdult a lelkem közepén.

A távolságot érteni

A távolságot érteni nehéz.
Először túl sok, aztán túl kevés.
Sohasem éppen annyi, ami kell
ahhoz, hogy emberként viseljem el,
hogy ne nyüszítsek, sebbel ékesen;
hogy meg ne kövüljön tőle a szem,
s miközben nyújtják, sűrítik az évek,
ne zavarodjon meg rajta a lélek,
a fő ne adja magánál alább,
ne kopjon el, rozsdázzon be a láb,
ha túl sokat jár, vagy ha meg se moccan,
mert elakadt egy adódó szorosban;
mert hol a széles és szeles terek
határtalan legében tévelyeg
a test, hol fullasztó falak
tövében temeti el a salak,
mert hol a holdat áhítja magának,
hol elszegődik ólomkatonának,
feszül és görbül, épp csak azt nem tudja:
embertől emberig mennyire futja.

Roskadás

Egy ideje a föld felett
ritkább a levegő.
A nap olykor az éjszaka
kellős közepén jön elő.
A mellkasomból kél,
homlokom mögött nyugszik.
Egy ideje a fekhelyem
sodródó falevél.

Egy ideje a dombokon
a házsor meghajolt.
A déli égbolton virít
sárgán a telihold.
Jobb tenyeremből kél,
bal tenyeremben nyugszik.
Egy ideje a szuszogás
vihar előtti szél.

Egy ideje a rengeteg
a völgybe költözött.
Éjjel-nappal csillag ragyog
a csupasz fák fölött.
Nyitott szememre hull,
csukott szememre olvad.
A láthatatlan boltozatról
fénytömbök omolnak.

Kolozsvár

Mi is történhetett, hogy itt maradtam,
s nem lett belőled Berlin, Róma, Párizs,
körhinta, metró, fürdő, katedrális,
csak hársfaillat hosszú alkonyatban?

Mi is történhetett veled s velem,
hogy nem rohantam más várak falához,
hogy leheleted sosem volt halálos,
hogy fölfogtál a síkos végeken?

Mi voltál? Idóm tengerén a bója?
Embernyi, hús hely tűző napsütésben?
Lőrém, árkom, féltett büszkeségem,
ostoba harcok fehér lobogója?

Mi voltam én? Vergődő, vak madár,
borzasan csüngő tüskeág a ködben –
de összefontad két karod fölöttem,
és könnyű lettem, mint a hangszál.

Ne nézd

Ez itt a kert, megismered,
a legveszendőbb földi.
Lélekfolyamban zöld sziget,
kongó időd kitölti.
Susogja-zúgja létingéd –
esővel gyúrt agyag –
termékenységet olt beléd,
kiéget majd a nap.

Ez itt a kert, törődj vele,
kösd át a venyigéket –
ittléted egyetlen jele,
valódibb, mint a végzet,
valódibb, mint a rémület,
hogyan ott túl mit találsz –
ne nézd az örvénylő vizet,
míg rajta jársz.

Levél a tizenkilencedik századba

Nem mintha minden mindegy volna, nem.
Eső dobol és kihagy a szívem.
Tán attól tart: nem veszem komolyan,
s fölébe nő a gondolatfolyam,
amit – csak ezt a szív nem tudja még –
eltorlaszolt az élethordalék,
az akarat-sodorta rönktömeg.
Épp csak ereje nincs már semminek.

Tejhab és kávé, szénsavas igék,
templomhajónyi ékes semmiség.
Mind csupa új és síkos és sima,
mint buborékon fénylő karima,
mint nap körül a foszló zivatar.
Ördög sem tudja, mit miért akar,
mikor és meddig, merre és hogyan –
s mi hajtja: becsvágy, hóbort, szélroham?

Van-e még, ami elevenbe vág?
Céltalan, cukros összevisszaság.
Kusza, fullasztó, fémes zuhatag.
Sebesség, tettek, programok, szavak,
palackok, ládák, tervek, mámorok.
Közben az ember kábán ácsorog,
mint fásult rab a börtönudvaron –
és nem hanyatlik semmiféle rom
felhőbe, kedves Senki Pál,
imádott Arany Jánosom.

A végső kettő

Úgy meghatároz, mint a fát a kéreg:
nem alkuszom, hát egymagamban élek.
A veszélyérzet folyton elkerül:
valahogy rosszul értek emberül.
Rövidlátó szemem is arra kaptam,
hogy a világot közelről figyeljem,
mozdulatlan.

Így sajnós minden pofonegyszerű.
Derűre ború, borúra derű.
Túl jószerencsén, balszerencsén, harcon,
lényem csak arra jó, hogy szétszakadjon,
hogy szétszakítson lázat, babonát,
s ne hagyjon mást a vergődő valónak:
saját magát.

Osztódva élek, minden nap az első.
Most lehel lelket belém a teremtő
életimádat, most támaszt világra,
de estére már a halált imádvá
ölelem át a termékeny sötétet,
mert annyi árnyalat közt csak e végső kettő
éltet.

Kődarab

Igen és nem között vergődöm folyton.
Meggyújtom a tüzet, aztán kioltom.
Mindegy, hogy vérarany vagy holtezüst:
egyformán égre száll a füst.

A logikát már réges-rég feladtam:
süllyedek, kődarab a parti habban.
Majd véletlenül megtalál
valami eltévedt vízimadár,

vaktában ront rám –
megakadok a torkán.

Hit

Nem bízom jól elhelyezett
okos szavakban, néma esküben,
súlyos ígéretekben, szívemnek nem
hiszek, nem bízom érces férfihangban,
áramütésben, sejtelemben, nem bízom
reszkető gyomorban, égési sebben,
látnoki lázban, szent megszállottságban –

csak az idő éles szemének
nyugodt pillantásában hiszek.

Óhaj

Szeretnék félrelépni, kitorne a bokám.
Megbotlanék, elesnék, egy inam elszakadna.
Rám zuhanna a házfal, horpadna mellkasom,
gödörbe esnék, ajkam, homlokom elrepedne.
Fagy miatt széthasadna ujjaimon a bőr,
boldogságtól vakon legurulnék a lépcsőn,
lehorzsolnám az orrom, kifordulna térdem.
Szeretnék összetörni, semmiért egészen –

több világfájdalomban
nem volna részem.

Ajándék

A piactéren rakodó kofákat, a kék-zöld káposztafejek
fodros leveleit, ponyvával takart kőlapon egymásra
halmozott cipókat, morzsolt füvek, őrölt magok
színes kupacait, csokor levendulát, árvácskatöveket,
kereplőt, rozszant szekeret, foltos kötényt, kivénhedt
gumicsizmát, parasztkezet, napszíttá ráncokat,
habkövet, lépes mézet, a rozsdás hullámlemezek
lassan költöző árnyékát adom,

férfiak homlokán gyöngyöző verítéket,
a szájak szegleteiben bujkáló kétségbeesést,
lemondást, tüntető mosolyt, emlékek vonulását,
rossz mozdulatokat, szempillán sikló képet,
betonépület oldalán a csepegő csapot, a vaskorlátton
legördülő őszi harmatot, a repedezett aszfaltszigetek
alá szorult kopogó hangokat, a bádogpaloták fölött
alig arasznyival sárgán virító holdat adom neked,
tereld vigyázva őket – törékeny világegyetem –,
te lélegezteted.

Hulló dió

Hogy ereimben mi folyik,
nem tej, nem méz, és nem szurok,
honnan tudom? Ha cseppje hull,
s egyszerre éget, szúr, sajog?

Honnan tudom: a gondolat
agyam melyik zugában éled,
szűk mellkasomban mi teremt
iszonyat helyett békességet?

Mi indít útra, amikor
úgy tűnik: helyem megtaláltam,
zúgnak az égi harsonák,
s én csak vonogatom a vállam?

Hát mi vagyok? Hulló dió,
keserű, kerges burkolatban,
csak aki meghánt, összetör,
az fog ki rajtam?

Induló

Egymás alaktalan, imbolygó árnyékában
vonulunk rojtos díszmosollyal, fejünkön
világít a nap, ragasztott papírcsákó.

Egymás arannyal futtatott, dupla szavai közt
botladozunk virágos lelkiismerettel, állunk alatt
takaros fűzérben csörög az összes csillag.

Egymás frissen mosott, ropogós jelenében
hajbókolunk cselekedetek nélkül, vállunk köré
tekeredik a nemes szándék selyme.

Szemünk ragyog, karunk csupa erő,
derekunk karcsú, soha el nem fárad,
litániánkból egy mukkot sem ért

az úrlakó huszonegyedik század.

Harminc év múlva

Harminc év múlva mi jut majd eszedbe –
hogy hagyta el szűk medrét a Szamos,
törtek derékba járdaszéli hársak,
füstölt a nap kilobbanó gerezdje;

a tér körül fölhólyagzott az aszfalt,
torz ablakokkal pillogtak a házak,
ledőlt a legutolsó csavart kémény,
akit bántottál, éppen az vigasztalt;

harminc év múlva, átutazó bajnok,
megállsz a bronzszobor talapzatánál,
a repedésben ugyanott a pitypang,
és nincs torony, és nem zúgnak harangok –

a tó vizében ebihalak úsznak,
az aljnövényzet a felszínre tör,
a harmincből tán semmi sem valódi,
és attól tartasz: te vagy a tükör.

Hiányzó részlet

A földalatti járatok síkos, hideg,
víz-lakta éve volt,
pedig megláttalak és megszerettelek.

Ha fa voltam, a lombom mocsárba hajolt,
elúszott az erőm,
gondoltam: majd a szerelem mindent megold.

Kavics-záporban álltam, csupasz dombtetőn,
hunyorogott rám az ég:
hát mit akarok, van még szívem, szemfedőm,

holdam, napom, csodám és közhelyem elég,
hova is gondolok,
pont ez a lényeg, ez a sajtó semmiség,

ez a hiányzó részlet, égető, konok
képzelet-tömkeleg –
ettől leszünk oly meghatóan boldogok.

Lámpagyújtás

A decemberi ólomszínű ég,
a forgalomba fulladt délután,
a Dunán úszó dermedt szürkeség,
fénymáz a házak ázott homlokán,
a percek fáradt, fázó verebek,
selyempapír a rojtos est: lobog –
mintha szikrát csiholna a hideg,
felizzanak a wolfram-csillagok.

Holdbéli táj, sehol egy ismerős.
Mintha kivágott filmkockában állnék.
A jelenet nélkülem lesz velős:
nem vet ruhámon ráncot fény és árnyék.
Az utca rendje így tökéletes:
a sugarak fésűfoga hibátlan.
A sötét hézagokban rejtjeles
üzenetek arról, hogy ott sem álltam,

arról, hogy éppen nem is létezem,
a térben zümmögő egyensúly él,
imádom, így hát zokon sem veszem
hogy ahol kezdődöm, ott véget ér
kontraszt és él és drámai hatás,
még csak a kép kerete sem vagyok,
rejtett hiány esetleg – semmi más –,
közönyös ürbe nyúló fésűfog.

Nyugodt vagyok, derűs és hallgatag,
a mellkasomban más verse dobol.
Színes ruhában kölcsönként szavak
néznek a házak ablakaiból.
Égnek a lámpák, meglódul a szél,
ha kifut a világból, megtalál.
Élek, tehát akad még pár esély.
Lobogj te lélek, féltett gyertyaszál.

Az Óperencián innen és túl

Alig várom, hogy valóra váljak.
Megálmodott legyek, ne csak valódi:
szeretnék istenien folytatódni,
mint mesemondóknál a messzi tájak,

hogy még egy elképesztő rizshegyen
vasakarattal átrágham magam.
Lassanként sehol sem ül a szívem,
kis teste teljesen anyagtalan –

és nem tudom, hogy levegő vagyok,
vagy gyertyafény, vagy mesebeli táj,
hegyek omolnak, vagy csak csont ropog –
érteni nem, de figyelni muszáj.

Kismama-dal

Török az aszfalt, nagy a munkazaj.
Alig zavar, szerintem ez a baj.
Működöm szépen, alapjáraton.
Török-szakad, sebjaj, hozzászokom.

Ahhoz, hogy szavak nélkül múlik el
a délelőtt, s hogy ez meg sem visel.
Hogy nincs erőm, tartásom, büszkeségem,
csak pizsamám, meg hogy a tévét nézem

reggeltől estig, enyhén szédelegve,
mintha egyébhez nem is volna kedve
ennek a kissé meglepően fásult
egyénnek, aki új létemmel társult,

akinek semmi célja, helye, álma,
nem vágyik hírre, névre, szárnyra,
nem akar semmit, csak aludni végre,
vagy bámulni a selymes nyári égre –

de január van, tört aszfalt hava,
a léghalpapács mintha vallana,
arról, hogy örülök, hogy élek,
papucsban, s magamnak beszélek.

Nulla feminizmus

Eddig boldog, serény valaki voltam,
ügyeskedtem, helyezkedtem a sorban,
néztem, ki milyen glóriát visel,
hány lépcsőfok a mennybemenetel,

melyik az ösvény, ami nem vitás,
hol előnyös a megvilágítás,
és mérlegeltem, hány sörre telik,
hog्य húzom ki derűsen reggelig –

most meg csak ülök görnyedten a széken,
mondhatnak bármit, valahogy nem értem,
pedig látom: az állkapcsuk mozog,
sőt, néha én is arra gondolok,

amire ők, de mintha víz alatt
heverve néznék szálló madarat:
hiába létezik, hiába láttam.
Kavics vagyok. Hogy volna szárnyam?

S e néhány sor – másként hogy is lehetne –
mosogatás közben jutott eszembe.

Komor idő

Én azt hiszem, az idő itt lakik
a fűjtató melletti csontszobában,
és búskomor, mert nincs elég tere,
mert nem szapora, surranó, gazdátlan,

nem átmeneti és nem is a másé,
nehéz a teste, mint a túlviselt,
szögre rég nem akasztott nagykabáté,
amit gazdája folyton nyúz, figyel,
és vele nap mint nap elégedetlen –

esős, havas, ködös, felhős időm,
tarts ki mellettem!

Tartalom

<i>Az égbolt kapujában – 1995</i>	5
Látomások	7
Szitakötő	8
Igézet	9
Fogócska	10
Az égbolt kapujában	11
Kérdés	12
Titokban végbement csoda	13
Ikon	14
Bohóc	15
Hajnal	16
Honnan	17
Ahol lakunk	18
Csók	19
Míg alszol	20
Búzakalász	21
Fele magány	22
Naptár	23
Leszáll a köd	24
Hajlik az ág	25
Babonás szavak	26
Halottaim	27
Fogoly	28
Hűvös igék	29

Apróságok dicsérete – 1996 31

Körforgás	33
Idegen föld	34
Zene	35
Meglepetés	36
Lélekvesztő	37
Anima	38
Garabonciás	39
Vegyél magadhoz	40
Pipacsmezők	41
Sanzon	42
Apróságok dicsérete	43
Kitelt a hold	44
Amennyi hátravan még	45
Intés	46
Félúton	47
Ellenpont	48
Fordulat	49
Pontosság	50
Felfedezés	51
Japán rajz	52
Rózsa	53

Befejezetlen múlt – 2000 55

Zuhanás	57
Origó	58
Kölyök	59

Magasban az árnyék	60
Hajnali vers	61
Ezerkilencszáz	62
Tények híján	63
Krédó	64
Portré	65
Meghatottan	66
Fontos	67
Előérzet	68
Mese habbal	69
Helyetted én	70
Fejadag	71
Manír	72
Akvarell	73
Budapest	74
Módszertan	75
Ego	76
Nincs nagyobb fájdalom	77
Könnyedén	78
Állókép	79
Három perc	80
Már szinte bátran	81
Kiegyezés	82
Meglepetés	83
Őrségváltás	84
Összefoglalás	85
Álom	86
Nyomok a homokban	87

Angyali üdvözlés	91
Sebesség	92
Özönlés	93
Semmi himnusz	94
Szelek hátán	95
Tenger alatt	96
És, és, és	97
Itató	98
A könnyűség	99
Szép üzenet	100
Időmilliomos	101
Reggeli kérdés	102
Tenor, bariton	103
Harag	104
Alkalmazott grammatika	105
Lazítás	106
Nyitás	107
Tárgy és tekintet	108
Merészen	109
Hasadék	110
Voodoo	111
Utca, ház	112
Parancsolat	113
Életgyakorlat	114
A jó szó	115
Sörök, örök sörök	116
Intés az őrzőkhöz	117

Katasztrófaellenőr	118
Alapdolgok	119
A mögöttes tartalom	120
Kíváncsiság	121
Elkerítve	122
Elő kutatás	123
Szakvélemény	124
A gazdát bekeríti háza	125
Kémia	126
Operett	127
Aranykürtök	128
Műfajmeghatározás	129
Tilaka	130
Asztrál	131
Meteor	132
A fák fölé terítve	133
Falevél	134
0. A Bolond	135

Lámpagyújtás – 2008 137

Vendég	139
Vakvágányon	140
Ideál	141
A leghalkabb szó	142
A Szondy utca	143
Kíváncsi arccal	144
Gyűjtogatás	145
Gyönyörű	146

Perspektíva	147
Altató	148
Születésnap	149
Emlékdal	151
Kerül minden	153
Kínrím	154
Angyaljárás	155
Buszmegálló	156
Rövidzárlat	157
Babona	158
Ülök a szélen	159
Vándor téli dala	160
Élni és halni	161
Türelmetlenség	162
Hivatás	163
Káprázat	164
Gyanútlanul	165
Javíthatatlan	166
Fehér	168
Fekete	169
Kék	170
Piros	171
Józan vers tavasszal	172
Egyszeregy	173
Március, Róma	174
A távolságot érteni	176
Roskadás	177
Kolozsvár	178
Ne nézd	179

Levél a tizenkilencedik századba	180
A végső kettő	181
Kődarab	182
Hit	183
Óhaj	184
Ajándék	185
Hulló dió	186
Induló	187
Harminc év múlva	188
Hiányzó részlet	189
Lámpagyújtás	190
Az Óperencián innen és túl	192
Kismama-dal	193
Nulla feminizmus	194
Komor idő	195

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG KÖNYVEK

1995

Fekete Vince: *Parázkönyv*

László Noémi: *Nonó*

Orbán János Dénes: *Hümériáda*

Sántha Attila: *Münchhausen báró csodálatos versei*

1997

György Attila: *A boszorkányok feltámadása*

Lövétei Lázár László: *A névadás öröme*

1998

Mikó András: *Befejezetlen történetek tárháza*

1999

Dankuly Csaba: *Egyfajta edzés*

Farkas Wellmann Endre: *A vágy visszakézből*

Gergely Edit: *Üzenet lélekdoktor szeretőhöz*

Szálinger Balázs: *Kievezni a vajból*

2000

Gáll Attila: *Napló az émelegységig*

Király Zoltán: *Szombat, szobámban képzelődöm*

László Noémi: *Esés után*

Nagy Koppány Zsolt: *Arról, hogy milyen nehéz*

Orbán János Dénes: *Vajda Albert csütörtököt mond*

Szálinger Balázs: *Zalai Passió*

2001

Demeter Szilárd: *Tempetőfi naplója*

Karácsonyi Zsolt: *Téli hadjárat*

Kudelász Nóbel: *Megy az élet haza*

2002

- Bréda Ferenc: *Antracit*
Farkas Wellmann Éva: *Itten ma donna választ*
Fekete Vince: *A Jóisten a hintaszékből*
Fried István: *Irodalomtörténesek Transsylvaniaiban*
Király Zoltán: *Avantgárd keserves*
Könczey Elemér: *Szöveg nélkül/Fără titlu/No comment*
Mikó András: *A meg nem írt regény*
Papp Attila Zsolt: *A Dél kísértése*
Szonda Szabolcs: *Vagyontárgyalás*

2003

- Karácsonyi Zsolt: *Sárgapart*
Páll Zita: *Milyen fej varródhat az ex-macska nyakához*

2004

- Demeter Szilárd: *Mondolat*
Fekete Vince: *Lesz maga juszt isa*
Király Zoltán: *Lejárhatás*
László Noémi: *Százegy*
Székely Csaba: *Írók a ketrechen*

2005

- Ármos Lóránd: *Rózsahús*
Benő Attila: *Egy nap és a többi*
Burus János Botond: *Pethő Marcit elhagyja az Isten*
Dimény Lóránt: *Menta*
Márkus András: *Álmomban macskát szült a nőm*
Muszka Sándor: *Ennyi ha történt*
Szántai János: *Sziszüphosz továbblép*
Zsidó Ferenc: *Csigaterpesz*

2006

- Cseh Katalin: *Ünneplő hétköznapok*
Noszlopi Botond: *Csendrappszódia*

2007

Bálint Tamás: *A pap leánya, birtokostul*
Murányi Sándor Olivér: *Felnyomták szentnek*
Muszka Sándor: *Mi nem lóg ha áll*

2008

Jancsó Noémi: *Emotikon*
Papp Attila Zsolt: *Fogadó a senkiföldjén*
Varga Borbála: *Seurat és az áriák*
Vári Csaba: *Kávé, félkeserű*

2009

Ármos Lóránd: *Apám a Holdig*
Dobai Bálint: *Megfáztam egy temetésen*
Farkas Wellmann Endre: *Lucius Domitius lázbeszéde*
Király Zoltán: *Férfiók*
Lövétei Lázár László: *Árkádia-féle*
Murányi Tóni: *A libapásztor srác*
Pethő Lorand: *Koponyahajó*
Varga Melinda: *6van9*

